

สรุปรายงาน
การประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภา
(The Association of Secretaries General
of Parliaments: ASGP)
ประจำปี 2552

ระหว่างวันที่ 19-22 ตุลาคม 2552
ณ นครเจนีวา สมาพันธรัฐสวิส

สรุปรายงาน
การประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภาประจำฤดูใบไม้ร่วง
(The Association of Secretaries General of Parliaments: ASGP) ประจำปี 2552
ระหว่างวันที่ 19-22 ตุลาคม 2552
ณ นครเจนีวา สมาพันธรัฐสวิส

การประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภาประจำฤดูใบไม้ร่วง (The Association of Secretaries General of Parliaments: ASGP) ปี 2552 จัดขึ้นระหว่างวันที่ 19-22 ตุลาคม 2552 ณ นครเจนีวา สมาพันธรัฐสวิส โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมทั้งสิ้น จำนวน 110 คน จากประเทศสมาชิกจำนวน 72 ประเทศทั่วโลกและองค์กรระหว่างประเทศอีก 7 องค์กร สำหรับคณะผู้แทนสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาที่เข้าร่วมการประชุม มีจำนวน 3 คน ได้แก่

- 1) นางสาวอุตรา อมรฉัตร ผู้อำนวยการสำนักภาษาต่างประเทศ เป็นผู้แทนเลขาธิการวุฒิสภา (สมาชิกสมาคมฯ)
- 2) นางอัญธิกา ทองประสม ผู้อำนวยการกลุ่มงานความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ สำนักการต่างประเทศ เป็นผู้สังเกตการณ์
- 3) นางสาวธนิยา อุมะวิชนี เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์ 4 กลุ่มงานภาษาฝรั่งเศส รัสเซีย และอิตาลี สำนักภาษาต่างประเทศ เป็นเลขานุการคณะ

ในส่วนของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้มีองค์ประกอบคณะผู้แทนจำนวน 4 คน ได้แก่ นายพิฑูร พุ่มทริฎุ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (สมาชิกสมาคมฯ) นายสมพล วณิคพันธ์ รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (สมาชิกสมาคมฯ) นางศมนนฤทัย อักษรมัต ผู้อำนวยการกลุ่มงานสมาคมรัฐสภาและสมาคมเลขาธิการรัฐสภา สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ และนางสาวพินิศสรณ์ สิงห์เจริญ เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์ กลุ่มงานสมาคมรัฐสภาฯ สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ

การประชุมเริ่มขึ้นในวันจันทร์ที่ 19 ตุลาคม 2552 โดยมีนาย Hafnaoui Amrani ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและเลขาธิการสภาที่ปรึกษาแห่งชาติแอลจีเรีย เป็นประธานในที่ประชุม และดำเนินการประชุม ซึ่งสาระสำคัญของการประชุม สรุปได้ดังนี้

1. กำหนดการและหัวข้อการประชุม

วันจันทร์ที่ 19 ตุลาคม 2552

เวลา 10.00 นาฬิกา

- เปิดการประชุม
- การพิจารณาระเบียบวาระการประชุม
- การรับสมาชิกใหม่ของสมาคมฯ
- การอภิปรายทั่วไป เรื่อง “ตำแหน่งหน้าที่ของเลขาธิการรัฐสภา” โดย นาย Andres Lomp ผู้อำนวยการสำนักงานความสัมพันธ์ด้านรัฐสภา ออสเตรเลีย
- การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “การปฏิรูปเกี่ยวกับการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการเงินและร่างพระราชบัญญัติอื่นในการประชุมของรัฐสภา” โดย นาย Xavier Roques เลขาธิการฝ่ายบริหารสภาผู้แทนราษฎร ฝรั่งเศส
- การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “สภาความร่วมมือระหว่างเลขาธิการองค์การนิติบัญญัติแห่งสหพันธรัฐรัสเซีย” โดย นาย Vladimir Svinarev เลขาธิการสภาสหพันธรัฐ (สภาสูง) รัสเซีย

เวลา 14.30 นาฬิกา

- การนำเสนอรายงานครั้งสุดท้าย เรื่อง “ความเป็นอิสระของรัฐสภา” โดย นาย Alain Delcamp เลขาธิการวุฒิสภา ฝรั่งเศส
- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “การเป็นตัวแทนของผู้แทนในระดับท้องถิ่นของวุฒิสภาฝรั่งเศส” โดย นาย Alain Delcamp เลขาธิการวุฒิสภาฝรั่งเศส
- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “ความร่วมมือระหว่างสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา: จุดเริ่มต้นของประชาธิปไตย

แบบรัฐสภาทั่วโลก” โดย นาย Park Kye Dong เลขาธิการ
รัฐสภาเกาหลี

วันอังคารที่ 20 ตุลาคม 2552

เวลา 09.00 นาฬิกา

- การประชุมคณะกรรมการบริหาร

เวลา 10.00 นาฬิกา

- การนำเสนอเรื่องการจัดประชุมครั้งต่อไป (มีนาคม-
เมษายน 2553) โดย นายพิฑูร พุ่มหิรัญ เลขาธิการสภา
ผู้แทนราษฎรของไทย

- การอภิปรายทั่วไป เรื่อง “การประเมินตนเองด้านการ
บริหารงานของรัฐสภา” โดย นาย Hafnaoui Amrani
ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและเลขาธิการสภาที่
ปรึกษาแห่งชาติแอลจีเรีย

- การนำเสนอ โดยนาย Gherardo Casini (ศูนย์เทคโนโลยี
สารสนเทศของรัฐสภาโลก)

- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “ประเด็นทาง
รัฐธรรมนูญที่เกิดจากการไม่สถาบันตนเข้ารับตำแหน่งของ
สมาชิกโลกสภาคนใหม่” โดย นาย P D T Achary เลขาธิการ
โลกสภาอินเดีย

เวลา 14.30 นาฬิกา

- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “การดูหมิ่นอำนาจของ
สภาโดยสมาชิกรัฐสภา: ประสบการณ์ของแซมเบีย” โดย
นาง Doris Katai Katebe Mwinga เลขาธิการรัฐสภาแซมเบีย

- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “ความไม่เท่าเทียมกัน
ในระบบสองสภา: กรณีศึกษารัฐสภาเซเนกัล” โดย นาง
Fatou Banel Sow Gueye เลขาธิการวุฒิสภาเซเนกัล

- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “ระบบรัฐสภาของ
แองโกลา” โดย ดร. Pedro Agostinho de Neri เลขาธิการ
สภาแห่งสาธารณรัฐแองโกลา

วันพุธที่ 21 ตุลาคม 2552

เวลา 10.00 นาฬิกา

- การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “การดำเนินการด้าน
ประชาธิปไตยในรัฐสภาของออสเตรีย-การมีส่วนร่วม
การมีอิทธิพล การแสดงตามบทบาท” โดย ดร. Georg
Posch เลขาธิการรัฐสภาออสเตรีย

- การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “ผลกระทบจากการยุบ
โลกสภาในด้านนิติบัญญัติและด้านอื่นๆ” โดย ดร. V.K.
Agnihotri เลขาธิการราชยสภาอินเดีย

- การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “ประสบการณ์ในเรื่องเอกสิทธิ์และความคุ้มกันของรัฐสภาkabong” โดย นาย Felix Owansango Deacken เลขาธิการวุฒิสภาkabong
- เวลา 11.30 นาฬิกา - การนำเสนอเกี่ยวกับกิจกรรมของสหภาพรัฐสภา โดย นาย Martin Chungong
- ประเด็นด้านการบริหารและการเงิน
- การพิจารณาร่างระเบียบวาระการประชุมครั้งต่อไป (ณ กรุงเทพฯ เดือนมีนาคม-เมษายน 2553)
- ปิดการประชุม

วันพฤหัสบดีที่ 22 ตุลาคม 2552

- เวลา 09.00 นาฬิกา - การประชุมเรื่อง “การประชุมเรื่อง “การประชุมรัฐสภา: วัตถุประสงค์ วิธีการ ผลลัพธ์และผลกระทบ” จัดขึ้นโดยสหภาพรัฐสภาพร้อมกับสมาคมเลขาธิการรัฐสภา

2. สมาชิกใหม่ของสมาคมเลขาธิการรัฐสภา

ในการประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภาฯ คณะกรรมการบริหารสมาคมฯ ได้ให้ความเห็นชอบในการรับสมาชิกใหม่ของสมาคมฯ จำนวน 19 คน ได้แก่

1. Mr. Alexis Wintoniak รองเลขาธิการรัฐสภาออสเตรีย
(แทน Dr. Sigurd Bauer)
2. Ms. Susanne Janistyn รองเลขาธิการรัฐสภาออสเตรีย
3. Mr. Ivan Slavchov เลขาธิการรัฐสภาบัลแกเรีย
(แทน Mr. Ognyan Avramov)
4. Mr. Gary W. O'Brien เลขาธิการวุฒิสภาแคนาดา
(แทน Mr. Paul C. Belisle)
5. Mr. David Byaza Sanda เลขาธิการวุฒิสภาคองโก
(แทน Mrs. Martine Masika Katsuva)
6. Mr. Norbert Libya Djubu เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรคองโก
(แทน Mr. Constantin Tshisuaka Kabanda)
7. Mr. Klaus Welle เลขาธิการสภายุโรป
(แทน Mr. Julian Priestley)
8. Mr. Tsuneo Sedo รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรญี่ปุ่น
(แทน Mr. Makoto Onitsuka)
9. Mr. Gedeminas Aleksonis รักษาการเลขาธิการรัฐสภาลิทัวเนีย

- (แทน Mr. Gintautas Vilkelis)
10. Mr. Sandag Magnaisuren เลขานุการประจำสำนักงานเลขาธิการรัฐสภามองโกเลีย
(แทน Mrs. Jambalsuren Narantuya)
11. Mr. Roman Yano เลขานุการสภาผู้แทนราษฎรปาเลา
(ประเทศนี้เข้าร่วมสมาคมฯ เป็นครั้งแรก)
12. Mr. Lech Czapla รักษาการเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรโปแลนด์
(แทน Mrs. Wanda Fidelus-Ninkiewicz)
13. Mr. Ion Moraru เลขานุการวุฒิสภาโรมาเนีย
(แทน Mr. Constantin-Dan Vasiliu)
14. Mr. Thomas D. Kashillilah เลขานุการรัฐสภาแทนซาเนีย
(แทน Mr. Damian Simon Foka)
15. Mr. Abdulrahman Alshamsi รองเลขาธิการสภาแห่งชาติของสหพันธ์รัฐ สหรัฐ
อาหรับเอมิเรตส์
16. Mr. Amine Abba-Sidick เลขานุการสภาประชาคมเศรษฐกิจและการเงิน
(Parliament of the Economic and Monetary
Community of Central Africa) แอฟริกากลาง
17. Mr. Aly Shameem รองเลขาธิการรัฐสภามัลดีฟส์
18. Mr. Alex Lumumba Obatre รักษาการรองเลขาธิการรัฐสภาแอฟริกันตะวันออก
East African Legislative Assembly : EALA
(แทน Mr. Kenneth Madete)
19. Mr. Lucien Francoeur เลขานุการสภาผู้แทนราษฎรเฮติ
(แทน Mr. Jacques-Michel SAINT-LOUIS)

นอกจากนี้ มีผู้สมัครในฐานะผู้สังเกตการณ์ของสมาคมฯ ได้แก่ Mr. Gherardo Casini หัวหน้าสำนักงานกิจการเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Department of Economic and Social Affairs : UNDESA) และผู้ประสานงานศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภาโลก

3. การนำเสนอประเด็นอภิปราย (Communication)

การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “การแก้ไขเกี่ยวกับวิธีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติและเอกสารอื่นในที่ประชุมของรัฐสภา” (Reform of the Consideration of Bills and Other Texts in Public Sitting at the National Assembly) โดย นาย Xavier Roques เลขานุการฝ่ายบริหารสภาผู้แทนราษฎรฝรั่งเศส

นาย Xavier Roques เลขานุการฝ่ายบริหารสภาผู้แทนราษฎรฝรั่งเศส ได้กล่าวถึงการแก้ไขข้อบังคับการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรฝรั่งเศส โดยมีประเด็นในการแก้ไขที่สำคัญได้แก่

การกำหนดระยะเวลาสูงสุดในการอภิปรายเพื่อพิจารณาร่างกฎหมายหรือเอกสารอื่น ๆ ในที่ประชุม และการใช้บทลงโทษเพื่อควบคุมการอภิปราย

สำหรับบทบัญญัติในข้อบังคับเดิมที่เกี่ยวข้องในเรื่องการจัดกฎระเบียบการประชุม รูปแบบและวิธีการทำงานของฝ่ายนิติบัญญัติมีสาระสำคัญ เช่น การจำกัดสิทธิของสมาชิกรัฐสภาในการแก้ไขข้อบังคับตามกรอบที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ การควบคุมระเบียบวาระการประชุมรัฐสภาโดยให้ความสำคัญกับรัฐบาลก่อน การกำหนดกรอบที่เข้มงวดในการพิจารณาพระราชบัญญัติว่าด้วยการเงิน สิทธิพิเศษในด้านสถานที่ประชุมและอภิปรายให้เป็นไปโดยความยินยอมของรัฐบาล การอภิปรายในที่ประชุมให้เป็นไปตามวิธีการของรัฐบาลและไม่ได้มาจากการพิจารณาในชั้นกรรมาธิการ สิทธิของรัฐบาลในการร้องขอให้มีการบล็อกโหวต ร่างกฎหมายบางส่วนหรือทั้งร่างเพียงครั้งเดียว การควบคุมการส่งต่อ การพิจารณาไป-มาระหว่างสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา เป็นต้น ซึ่งจากบทบัญญัตินี้อาจกล่าวได้ว่า การจัดทำข้อบังคับการประชุมทั้งในรูปที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่เป็นลายลักษณ์อักษร ไม่ได้มีความเป็นอิสระจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญซึ่งได้กำหนดขอบเขตที่เข้มงวดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลและรัฐสภา

อย่างไรก็ดี ในการแก้ไขข้อบังคับฯ เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2551 ได้มีการทบทวนและแก้ไขบทบัญญัติโดยยึดหลักการกรรมาธิการรัฐสภา โดยมีสาระที่สำคัญ ได้แก่

- การควบคุมระเบียบวาระการประชุมมีการกำหนดร่วมกันมากขึ้นระหว่างรัฐบาลและรัฐสภา
- รัฐสภามีสิทธิไม่ยอมรับทางเลือกในการเร่งกระบวนการเพื่อจำกัดการส่งต่อ การพิจารณาไป/มาระหว่างสองสภา
- การอภิปรายร่างกฎหมายและเอกสารในการประชุมใหญ่เต็มคณะมีขึ้นโดยยึดเอกสารที่ร่างโดยคณะกรรมาธิการ
- การรับรองกฎหมายโดยไม่ต้องมีการลงคะแนนเสียงนอกเหนือจากการรับรองกฎหมายด้านการเงินหรือกฎหมายด้านการเงินว่าด้วยความปลอดภัยของสังคม ถูกจำกัดให้ใช้ได้ครั้งเดียวต่อหนึ่งสมัยประชุม

สำหรับประเด็นเรื่องการจัดช่วงเวลาในการอภิปราย ในปัจจุบันช่วงเวลาในการอภิปรายของสมาชิกฯ จะถูกตัดจากเวลารวมที่จัดสรรให้กับพรรคที่ตนสังกัด สำหรับเวลาในการอภิปรายของประธานพรรคจะถูกตัดให้อยู่ภายในหนึ่งหรือสองชั่วโมงขึ้นอยู่กับเวลารวมที่กำหนดโดยประธานในที่ประชุมว่ามีน้อยกว่าหรือมากกว่า 40 ชั่วโมง ทั้งนี้เมื่อพรรคได้ใช้เวลาครบตามที่กำหนดแล้ว สมาชิกในพรรคจะไม่สามารถอภิปรายต่อได้อีก และหลังจากการลงมติในมาตราสุดท้ายของร่างที่อภิปรายหรือในการแก้ไขครั้งสุดท้าย สมาชิกแต่ละคนสามารถลุกขึ้นเพื่ออธิบายเกี่ยวกับการลงมติเป็นรายบุคคลเป็นเวลา 5 นาที ซึ่งเวลาที่จัดสรรให้การอธิบายนี้ไม่ได้นับรวมกับเวลาทั้งหมดที่แบ่งให้ในแต่ละพรรค

การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “สภาความร่วมมือระหว่างเลขาธิการองค์การนิติบัญญัติแห่งสหพันธรัฐรัสเซีย” (Coordination Council of Secretaries General of Legislative Bodies

of State Authority of the Russian Federation) โดย นาย Vladimir Svinarev เลขาธิการสภาสหพันธรัฐ (สภาสูง) รัสเซีย

นาย Vladimir Svinarev เลขาธิการสภาสหพันธรัฐของรัสเซียได้กล่าวถึงสภาความร่วมมือระหว่างเลขาธิการองค์การนิติบัญญัติแห่งสหพันธรัฐรัสเซียซึ่งได้มีการจัดตั้งเมื่อปี 2546 โดยมีสมาชิกประกอบด้วยเลขาธิการขององค์การด้านนิติบัญญัติที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ รวมทั้งเลขาธิการวุฒิสภา และเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งจะเป็นประธานร่วมโดยตำแหน่งของสภาความร่วมมือ

ตามวัตถุประสงค์ในการรับรองความร่วมมือระหว่างองค์การนิติบัญญัติในทุกระดับ สภาความร่วมมือฯ ได้จัดให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารด้านกฎหมาย การจัดการประชุม การสัมมนา การรับรองผู้คดี และกิจกรรมอื่นที่มีเป้าหมายเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการบริหารระหว่างกัน รวมทั้งให้มีการพิจารณาข้อเสนอเพื่อปรับปรุงการให้บริการด้านรัฐสภา การให้การสนับสนุนด้านอาชีพให้แก่เจ้าหน้าที่ด้านบริหารขององค์การนิติบัญญัติ รวมทั้งในรูปแบบของการส่งเสริมด้านการศึกษา คุณวุฒิ/สิทธิและผลประโยชน์ต่าง ๆ รวมทั้งการพัฒนาทักษะทางวิชาชีพ

การประชุมของสภาความร่วมมือฯ เป็นไปตามข้อบังคับโดยจัดขึ้นอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งในสภาหนึ่งสภาใดหรือในองค์การตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ รูปแบบของการประชุมจะเป็นการเปิดเวทีอภิปรายประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการทำงานด้านการร่างกฎหมายในระดับประเทศและภูมิภาค ในบริบทนี้ สภาความร่วมมือฯ จะทำงานอย่างใกล้ชิดกับองค์การนิติบัญญัติ ทั้งนี้ การประชุมของสภาความร่วมมือฯ จะครอบคลุมไปถึงการอภิปรายประเด็นปัญหาที่เกี่ยวกับการควบคุมการปฏิบัติงานเพื่อสนับสนุนกระบวนการทำงานด้านนิติบัญญัติตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้ สมาชิกสภาความร่วมมือฯ เป็นผู้ดำเนินงานเพื่อวิเคราะห์ประเด็นการบังคับใช้กฎหมายในภูมิภาค และเป็นผู้ปฏิบัติงานเพื่อสนับสนุนข้อมูลที่เกี่ยวข้องให้แก่สมาชิกรัฐสภา จึงกล่าวได้ว่า สภาความร่วมมือทำงานตอบสนองต่อประชาชนในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายของประเทศ ขณะเดียวกันในการประชุมสภาความร่วมมือฯ จะมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันเพื่อประโยชน์ในการทำงานด้านการร่างกฎหมาย

ตัวอย่างการจัดประชุมสภาความร่วมมือฯ ที่ผ่านมา ได้แก่ 1) การประชุมเพื่ออภิปรายในหัวข้อเรื่อง ข้อมูลข่าวสารและการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีในกระบวนการนิติบัญญัติ ซึ่งจัดขึ้นที่เมืองอูราล เมืองหลวงของ Khanty-Mansiysk เมื่อปี 2550 2) การประชุมเพื่ออภิปรายในเรื่อง ความร่วมมือของสภาผู้แทนราษฎรและองค์กรผู้แทนด้านนิติบัญญัติของรัสเซียเกี่ยวกับกระบวนการด้านนิติบัญญัติ ณ เซนต์ ปีเตอร์สเบิร์ก เมื่อปี 2551 และ 3) การประชุมเพื่ออภิปรายในประเด็นด้านกฎหมาย ข้อมูลและการวิเคราะห์เพื่อสนับสนุนการทำงานขององค์การด้านนิติบัญญัติ การพัฒนาระบบการจัดการเอกสารอิเล็กทรอนิกส์และการเข้าสู่เว็บไซต์รัฐสภา ที่ไซบีเรีย แคว้นอัลไต เมื่อปี 2552

สำหรับการประชุมสภาความร่วมมือฯ ครั้งต่อไปกำหนดจะจัดขึ้นที่สภาสหพันธรัฐของรัสเซีย โดยมีหัวข้อในการอภิปราย ได้แก่ การรับรองประสิทธิภาพการดำเนินกิจกรรมด้านนิติบัญญัติตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ และการเตรียมการในการริเริ่มเสนอกฎหมาย

ทั้งนี้ นาย Vladimir Svinarev ได้ตั้งข้อสังเกตว่า ประเด็นเกี่ยวกับความร่วมมือด้านกิจกรรมทางนิติบัญญัติตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญเป็นหนึ่งในกระบวนการทำงานและการบริหารงานที่มีความสำคัญเป็นลำดับต้น ๆ ของสภาสหพันธรัฐ และเป็นหัวข้อที่มักใช้ในการอภิปรายในการประชุม

ต่าง ๆ ทั้งนี้ สภาความร่วมมือฯ เป็นเวทีที่ช่วยส่งเสริมให้เลขาธิการรัฐสภาสามารถพัฒนาโลกในการสนับสนุนกระบวนการร่างกฎหมายตามรัฐธรรมนูญ เมื่อได้มีการนำเสนอร่างกฎหมายเพื่อสู่การพิจารณาของรัฐบาลและสภาผู้แทนราษฎร ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าประสิทธิผลของความร่วมมือระหว่างผู้ออกกฎหมายในระดับประเทศและระดับภูมิภาคขึ้นอยู่กับระดับความร่วมมือระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้ให้การสนับสนุน และในเรื่องนี้ สภาความร่วมมือถือเป็นตัวแทนที่งานเลขาธิการขององค์กรที่เกี่ยวข้องในด้านนิติบัญญัติของประเทศ

การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “การเป็นตัวแทนของผู้แทนในระดับท้องถิ่นของวุฒิสภาฝรั่งเศส” (The Representation of Local Authorities by the French Senate) โดย นาย Alain Delcamp เลขาธิการวุฒิสภาฝรั่งเศส

นาย Alain Delcamp เลขาธิการวุฒิสภาฝรั่งเศสได้กล่าวถึงการเป็นตัวแทนของผู้แทนในระดับท้องถิ่นของรัฐสภา โดยเห็นว่าการมีผู้แทนในระดับท้องถิ่นบ่งบอกถึงควมมีเอกภาพร่วมกันของประชากรในท้องถิ่นที่แสดงออกโดยผ่านการเลือกตั้ง ทั้งนี้ ตามคำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2543 ได้ยืนยันว่า วุฒิสภาจะต้องได้รับเลือกมาจากองค์คณะผู้เลือกตั้งซึ่งมีที่มาจากประชาชนในท้องถิ่นนั้น ดังนั้น คณะผู้เลือกตั้งจึงควรประกอบด้วยสมาชิกสภาต่าง ๆ ในระดับท้องถิ่น โดยมีจำนวนคณะผู้แทนขึ้นอยู่กับสัดส่วนจำนวนประชากรในท้องถิ่นนั้น

สำหรับเจตนารมณ์ในการจัดตั้งวุฒิสภา คือ เพื่อให้มีผู้แทนประชาชนในลักษณะที่แตกต่างไปจากสภาผู้แทนราษฎร ทั้งนี้ วุฒิสภามีบทบาทสำคัญในการร่วมตรวจสอบการดำเนินงานของรัฐบาลไม่ว่าจะเป็นในรูปของการสนับสนุนหรือคัดค้านก็ตาม สำหรับองค์ประกอบและลักษณะที่สำคัญของวุฒิสภาซึ่งแตกต่างจากสภาผู้แทนราษฎรนั้น ได้แก่ รูปแบบการแบ่งแยกคะแนนเสียงซึ่งประกอบด้วยระบบเสียงข้างมากและระบบสัดส่วน ซึ่งวุฒิสภาก็จะมีลักษณะเป็นสภาของคนกลุ่มน้อยมากกว่า นอกจากนี้ปัจจัยที่ทำให้วุฒิสภามีความแข็งแกร่งและมีเสถียรภาพคือ วาระของสภาที่ยาวนานถึง 9 ปี และความมั่นคงถาวรของวุฒิสภาโดยที่แม้ประธานาธิบดีก็ไม่สามารถยุบวุฒิสภาได้

- ในการประชุมของรัฐสภา กฎหมายที่เข้าสู่การพิจารณาของสภาส่วนใหญ่ได้รับการลงมติหลังจากได้รับความเห็นชอบของทั้งสองสภา มีทั้งในการพิจารณาวาระแรกหรือวาระที่สอง แต่ถ้าทั้งสองสภาไม่เห็นชอบคัดค้านอีกก็จะใช้กลไกคณะกรรมาธิการร่วม โดยหากคณะกรรมาธิการร่วมไม่สามารถหาข้อยุติได้ก็ให้ส่งกลับไปยังสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาในขั้นตอนสุดท้าย ซึ่งที่ผ่านมาพบว่ามีกฎหมายเพียง 9-11 เปอร์เซ็นต์ที่ส่งมาถึงการพิจารณาในขั้นตอนนี้ กล่าวได้ว่า นับตั้งแต่ปี 2501 กฎหมายส่วนใหญ่ประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ได้รับการรับรองโดยความเห็นชอบที่สอดคล้องกันของทั้งวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร

ตามหลักการของรัฐธรรมนูญ วุฒิสภาได้รับการจัดตั้งอย่างเท่าเทียมกันกับสภาผู้แทนราษฎรทั้งในด้านจำนวนและบทบาทอำนาจหน้าที่ อย่างไรก็ตาม ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญเมื่อปี 2008 ได้เน้นในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวุฒิสภา ทำให้บางคนได้กล่าวหาว่าวุฒิสภาใช้การแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อเสริมสร้างอำนาจของตนเองให้แข็งแกร่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่ขัดกับความเป็นจริงเนื่องจากวุฒิสภาเคยเป็นหนึ่งในผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับความถี่ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา

ตามรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขปี 2551 ซึ่งได้มีการแก้ไข 40 มาตราจากทั้งหมด 47 มาตรา มีประเด็นที่สำคัญคือ การจัดรูปแบบวิธีดำเนินงานใหม่ที่เหมือนกันของทั้งสองสภาโดยเน้นในด้าน โครงสร้าง อาทิ การเพิ่มคณะกรรมการจาก 6 คณะเป็น 8 คณะ การตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบด้าน กิจการยุโรป การจัดให้มีระเบียบวาระร่วม การเปลี่ยนแปลงด้านสารัตถะเกี่ยวกับวิธีการทำงานด้านนิติ บัญญัติโดยการแก้ไขบางมาตราที่เคยใช้เมื่อปี 2501 เพื่อควบคุมการบริหารงานของรัฐสภาให้ดีขึ้น การ แก้ไขบทบาทหน้าที่ในการควบคุมและประเมินนโยบายสาธารณะ เป็นต้น ซึ่งวิธีการเหล่านี้ได้มีการ ดำเนินการมาอย่างต่อเนื่องโดยแต่ละสภาก็มีรูปแบบการดำเนินงานเป็นของตนเอง และการเป็นผู้แทน ของตัวแทนในระดับท้องถิ่นของวุฒิสภาก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่บ่งบอกรูปแบบของวุฒิสภา

นอกจากนี้ ลักษณะเฉพาะของสมาชิกวุฒิสภาที่มาจากผู้แทนระดับท้องถิ่นที่เห็นได้บ่อย ก็คือ มักจะมีตำแหน่งทางการเมืองในท้องถิ่นควบคู่อีกตำแหน่ง โดยพบว่ามีสมาชิกวุฒิสภาจำนวน 252 คนที่มีตำแหน่งอื่นควบคู่หนึ่งหรือสองตำแหน่ง โดยมีตำแหน่งเป็นนายกเทศมนตรี 116 คน เป็นที่ ปรีกษาระดับจังหวัด 131 คน (ในจำนวนนี้เป็นประธานสภาท้องถิ่น 28 คน ที่ปรีกษาระดับท้องถิ่น 32 คน ประธานสภาภูมิภาค 4 คน) สำหรับสมาชิกวุฒิสภาที่ไม่ได้ดำรงตำแหน่งอื่นไปพร้อมกันมีประมาณ 26 เปอร์เซนต์ อย่างไรก็ตาม แม้จะดำรงตำแหน่งทางการเมืองท้องถิ่นด้วยแต่สมาชิกวุฒิสภาก็ให้ความสนใจ เป็นพิเศษกับการบริหารงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่น โดยวุฒิสภาจะเป็นสถาบันที่ดีที่สุดในการรักษา หลักการบริหารงานในระดับท้องถิ่น

กล่าวได้ว่าการดำเนินงานของวุฒิสภานอกจากจะสอดส่องดูแลเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กับการบริหารจัดการระดับท้องถิ่นอย่างเป็นทางการแล้ว ยังมีการดำเนินงานเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้องกับ ผู้แทนระดับท้องถิ่นด้วย โดยในแง่กฎหมายวุฒิสภามีส่วนร่วมในการจัดทำกรอบโครงสร้างทางกฎหมาย สำหรับผู้แทนระดับท้องถิ่น และการอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาในตัวตนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งมีบทบาทในการ แก้ไขร่างกฎหมายที่เสนอโดยรัฐบาล ซึ่งมีบทบัญญัติหลายมาตราที่เกี่ยวข้องกับการบริหารระดับท้องถิ่น นอกจากนี้ ยังมีร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของผู้แทนระดับท้องถิ่นและการกระจายอำนาจซึ่งเสนอ โดยวุฒิสภาและได้รับความเห็นชอบออกเป็นกฎหมาย อาทิ กฎหมายเกี่ยวกับบทลงโทษในกรณีประมาท เลินเล่อหรือละทิ้งการปฏิบัติหน้าที่ และกฎหมายเกี่ยวกับการให้บริการเฉพาะด้านแก่ประชาชนผู้สูงอายุ เป็นต้น

จากการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งล่าสุด วุฒิสภาสามารถจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นใหม่เพื่อ ดูแลเรื่องผู้แทนระดับท้องถิ่น แต่ในขณะนี้ยังไม่ได้มีการดำเนินการ เนื่องจากเหตุผลทางการเงินและ อีกเหตุผลคือวุฒิสภาหวังว่าคณะกรรมการที่มีอยู่แล้วแต่ละคณะมีความสนใจในเรื่องผู้แทนระดับ ท้องถิ่นทั้งในด้านการออกกฎหมายและการควบคุมการดำเนินงานตามนโยบายดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า บทบาทของวุฒิสภาไม่ได้จำกัดอยู่ที่เรื่องการเป็นผู้แทนในระดับท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทในทุกด้าน ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานเพื่อประชาชนด้วย

การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “ความร่วมมือระหว่างสำนักงานเลขาธิการ รัฐสภา: จุดเริ่มต้นของประชาธิปไตยแบบรัฐสภาทั่วโลก” (Co-operation of Parliamentary

Secretariats, Beginning of Global Parliamentary Democracy) โดย นาย Park Kye Dong เลขาธิการ รัฐสภาเกาหลี

นาย Park Kye-Dong เลขาธิการรัฐสภาเกาหลี ได้อภิปรายเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่าง
สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา โดยมีประเด็นสำคัญดังนี้

รัฐสภาเกาหลีได้มีความคิดริเริ่มในการจัดทำโครงการเพื่อส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยน
ระหว่างกันทั้งในระดับประชาชนกับประชาชนและในระดับเจ้าหน้าที่รัฐสภา โดยมี 3 โครงการที่สำคัญ
ได้แก่

1) โครงการความช่วยเหลือด้านรัฐสภาอิเล็กทรอนิกส์ (e-PAI) มีวัตถุประสงค์เพื่อ
ช่วยเหลือประเทศที่ขาดแคลนด้านเทคโนโลยีสารสนเทศอันจะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาไปสู่ระบบรัฐสภา
อิเล็กทรอนิกส์ (e-parliament) โดยมีบริษัทที่ให้การสนับสนุนโครงการได้แก่ บริษัทซัมซุง (Samsung) และ
แอลจี (LG) ทั้งนี้ ที่ผ่านมาเกาหลีใต้บริจาคเครื่องคอมพิวเตอร์รวมจำนวน 400 เครื่อง พร้อมส่ง
ผู้เชี่ยวชาญไปช่วยดำเนินการด้านรัฐสภาอิเล็กทรอนิกส์แก่ประเทศต่าง ๆ เช่น กัมพูชา เนปาล ลาว
เวียดนาม แทนซาเนีย เอธิโอเปีย อุซเบกิสถาน คีร์กีซสถาน และทาจิกิสถาน

จากการสอบถามความต้องการคอมพิวเตอร์ของประเทศต่าง ๆ พบว่า มี 25 ประเทศที่
สนใจโครงการความช่วยเหลือด้านรัฐสภาอิเล็กทรอนิกส์ (e-PAI) รวมจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่
ต้องการประมาณ 1,200 เครื่อง ซึ่งคาดว่าจะก่อนปี 2553 จะส่งมอบไปยังประเทศต่าง ๆ ได้ครบตามที่มี
การร้องขอมา ทั้งนี้ รัฐสภาเกาหลีหวังเป็นอย่างยิ่งว่าโครงการนี้จะส่งผลให้มีการพัฒนาประชาธิปไตย
อิเล็กทรอนิกส์ (e-Democracy) ไปทั่วโลก

2) การจัดการประชุมระดับเลขาธิการรัฐสภาเอเชีย-แปซิฟิก (Secretaries General
Forum of Asia-Pacific Parliaments: SGFAPP) ซึ่งล่าสุดได้จัดขึ้นเมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม 2552 ณ กรุงโซล
สาธารณรัฐเกาหลี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเวทีในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความร่วมมือ
ระหว่างสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาในภูมิภาค ผู้เข้าร่วมประชุมประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภา 83 คนจาก
42 สภา 32 ประเทศ มาร่วมอภิปรายในหัวข้อสำคัญ อาทิ “รัฐสภาอิเล็กทรอนิกส์” และ “การตอบสนอง
ต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมด้านนิติบัญญัติ” นอกจากนี้ ที่ประชุมได้เห็นชอบให้มีการจัดประชุม
ทุก ๆ 2 ปี และจะมีการจัดการประชุมคณะกรรมการเตรียมการประชุมในช่วงกลางปีหน้า ซึ่งขณะนี้ทาง
รัฐสภาเกาหลีกำลังดำเนินการสร้างเว็บไซต์ของการประชุมเพื่อให้ผู้ที่สนใจเข้าไปค้นข้อมูลได้ง่ายขึ้น

3) โครงการแลกเปลี่ยนด้านรัฐสภาระหว่างประเทศ (Global Inter-Parliamentary
Exchange Program) จัดขึ้นสืบเนื่องมาจากการประชุมเลขาธิการรัฐสภาฯ ที่ได้มีการรับรองแถลงการณ์กรุง
โซล (Seoul communiqué) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนระหว่างเจ้าหน้าที่สำนักงาน
เลขาธิการรัฐสภา ในรูปของการฝึกอบรมและการส่งผู้เชี่ยวชาญไปช่วยดำเนินการ เพื่อเพิ่มพูน
ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับการบริหารงานของรัฐสภา โดยกลุ่มแรกที่เข้าร่วมโครงการนี้ ได้แก่ คณะ
ผู้แทนจากวุฒิสภาหรือสภาสูงของเอธิโอเปีย จำนวน 6 คน ซึ่งเดินทางมาฝึกอบรม ณ รัฐสภาเกาหลีเมื่อ
ต้นเดือนตุลาคม 2552 เป็นระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ ซึ่งคณะฯ ได้รับความรู้ในด้านต่าง ๆ อาทิ ระบบ

เทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น ระบบการพิจารณาร่างกฎหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-Bills System) ระบบข้อมูล
ด้านรัฐสภา (Parliamentary System) ระบบห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ (e-Library) เป็นต้น

ทั้งนี้ สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาเกาหลีมีเป้าหมายจะขยายผลของโครงการแลกเปลี่ยน
ดังนี้

- เพื่อพัฒนาและปรับปรุงโครงการให้เหมาะสม โดยเน้นเฉพาะเรื่อง เช่น การสร้างและ
บริหารจัดการระบบรัฐสภาอิเล็กทรอนิกส์ การเลือกใช้โครงสร้างทางกายภาพที่เหมาะสมและ
กระบวนการดำเนินการดำเนินงานประมาณ ทั้งนี้ รัฐสภาเกาหลีจะจัดโครงการแลกเปลี่ยนด้านรัฐสภา
อิเล็กทรอนิกส์ ในเดือนตุลาคม 2553 เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการจากรัฐสภาประเทศต่าง ๆ ได้รับ
ประสบการณ์และความรู้ด้านรัฐสภาอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งได้ชมทัศนียภาพอันสวยงามของเกาหลีโดย
การไปเยี่ยมชมโรงงานอุตสาหกรรมและแหล่งอนุรักษ์ทางวัฒนธรรม

- รัฐสภาเกาหลีจะขยายโครงการแลกเปลี่ยนการฝึกอบรมระหว่างสำนักงานเลขาธิการ
รัฐสภาในฐานะส่วนหนึ่งของโครงการแลกเปลี่ยนด้านรัฐสภาระหว่างประเทศ (Global Inter-Parliamentary
Exchange Program) ซึ่งในเรื่องนี้ ได้มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจ (MOU) ด้านการแลกเปลี่ยนการ
ฝึกอบรมลงนามโดยรัฐสภาเกาหลีและสภาผู้แทนราษฎรญี่ปุ่นเมื่อปี 2544 ซึ่งรัฐสภาทั้งสองประเทศ
ประสบความสำเร็จในการดำเนินการโครงการฝึกอบรมดังกล่าวเป็นประจำทุกปี

- มีโครงการจะจัดทำระบบ “Web-based video-on-demand systems” เพื่อพัฒนาระบบ
สืบค้นข้อมูล ซึ่งจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมโครงการมีโอกาสในการสืบค้นข้อมูลมากขึ้น ในขณะที่ค่าใช้จ่ายจะลด
น้อยลง

ทั้งนี้ นาย Park Kye-Dong เลขาธิการรัฐสภาเกาหลี ได้แสดงความมั่นใจว่า ความ
พยายามร่วมกันระหว่างเลขาธิการรัฐสภา ความร่วมมือระหว่างรัฐสภา และการพัฒนาไปสู่การเป็น
ผู้เชี่ยวชาญของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาต่าง ๆ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยนำระบอบประชาธิปไตยแบบ
รัฐสภาทั่วโลกให้ก้าวไปสู่ยุคแห่งความเจริญต่อไป

**การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “ประเด็นปัญหาทางรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องกับ
การไม่สาบานตนเข้ารับตำแหน่งของสมาชิกโลกสภาคนใหม่” (Constitutional Issues Arising out of
Oath Taking by Members of a New Lok Sabha/ House of the People) โดย นาย P D T Achary
เลขาธิการโลกสภาอินเดีย**

นาย P D T Achary เลขาธิการโลกสภาอินเดีย ได้กล่าวถึงการสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง
ของสมาชิกโลกสภาก่อนที่จะเข้ารับตำแหน่งใหม่ รูปแบบการสาบานตนมีหลากหลายวิธี ซึ่งใน
รัฐธรรมนูญอินเดียได้มีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการสาบานตน บุคคลที่สมาชิกรัฐสภาจะสาบานตนต่อหน้า
รวมทั้งบทลงโทษในการเข้ารับตำแหน่งโดยไม่เข้าพิธีสาบานตน โดยมีค่าปรับวันละ 500 รูปีสำหรับผู้ที่ไม่
เข้าประชุมหรือลงคะแนนเสียงโดยไม่ได้เข้าพิธีสาบานตน แต่ยังไม่มีการลงโทษถึงขั้นให้ออกจากตำแหน่ง
ทั้งนี้ ในอินเดีย หลังการเลือกตั้งและการประชุม สองวันแรกให้ถือเป็นวันสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง
วันที่สามเป็นวันเลือกประธานสภา วันต่อไปประธานาธิบดีจะกล่าวปราศรัยในการประชุมร่วมกันระหว่าง
สองสภา ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 99 สมาชิกสภาจะต้องสาบานตนต่อประธานาธิบดีหรือบุคคลที่ได้รับ

แต่งตั้งโดยประธานาธิบดีเพื่อทำพิธีสาบานตน แต่มาตรานี้ไม่ได้ระบุสถานที่ในการสาบานตน อย่างไรก็ตามพิธีกรรมนิยมปฏิบัติที่ผ่านมาสมาชิกโลกสภา เข้าสู่สาบานตนในโลกสภา

ตามรัฐธรรมนูญของอินเดีย ประธานาธิบดีสามารถทำพิธีสาบานตนด้วยตนเอง และในกรณีนี้สถานที่ในการทำพิธีสาบานตนคือทำเนียบประธานาธิบดีเท่านั้น โดยจะมีนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีเข้าร่วมพิธีด้วย การที่สมาชิกสภาเข้าสู่พิธีสาบานตนในการทำเนียบประธานาธิบดีจึงไม่ถือว่าเป็นวันประชุมสภา แต่เนื่องจากรัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดสถานที่ในการสาบานตนประธานาธิบดีจึงสามารถเลือกสถานที่ในการทำพิธีดังกล่าว ซึ่งถ้าเป็นสถานที่อื่นที่นอกเหนือจากสภาก็ไม่ถือเป็นการประชุมสภา ดังนั้น ด้วยเหตุแก่สมาชิกสภาที่ได้รับเลือกตั้งใหม่มารวมกันในห้องประชุมโลกสภาเพื่อสาบานตนจึงไม่สามารถถือได้ว่าเป็นการประชุมโลกสภา แต่ในรัฐสภาอินเดีย การประชุมสองวันแรกในสถานที่ที่ได้มีการสาบานตนถูกนับให้เป็นวันประชุมสภา

ภายใต้ข้อบังคับการประชุมสภา การประชุมสภามีขึ้นได้เมื่อมีประธานสภาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายมาเป็นประธานในที่ประชุม ในรัฐธรรมนูญระบุว่าสมาชิกสภาจะต้องสาบานตนต่อประธานาธิบดีหรือบุคคลที่ประธานาธิบดีแต่งตั้งให้ทำพิธีสาบานตนเท่านั้น ไม่ได้ระบุให้ทำหน้าที่อื่น ทั้งนี้ สมาชิกสภาเข้าสู่ประชุมเพื่อทำหน้าที่ในการประชุม ไม่ได้ประชุมเพื่อวัตถุประสงค์อื่น อย่างไรก็ตาม ในรัฐสภาอินเดีย บุคคลที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานในพิธีสาบานตน ยังได้รับมอบให้ทำหน้าที่ประธานสภาในกรณีที่ยังไม่มีทางเลือกประธานสภาภายใต้บทบัญญัติอื่นในรัฐธรรมนูญ ดังนั้น กล่าวได้ว่าสภาในระหว่างที่มีการสาบานตน ผู้ที่เป็นประธานในที่ประชุมคือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจตามรัฐธรรมนูญ และในความเข้าใจก็ควรเรียกได้ว่าเป็นการประชุมสภาที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่คำถามเกิดขึ้นว่าการสาบานตนเป็นภารกิจของสภาหรือไม่ การสาบานตนเป็นหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญของสมาชิกสภาและฝ่ายบริหาร และเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของประธานาธิบดี จึงไม่ควรจะเป็นภารกิจของสภา ดังนั้น ถ้าหากไม่ใช่ภารกิจของสภาจึงไม่สามารถจะมีการประชุมสภาได้ จากการวินิจฉัยตามตัวบทกฎหมายจึงชัดเจนว่าการสาบานตนไม่ถือว่าเป็นภารกิจของสภา

คำถามนี้มีความสำคัญเนื่องจากรัฐธรรมนูญกำหนดวาระของสภาคือ 5 ปีโดยนับจากวันที่ได้รับแต่งตั้งในการประชุมครั้งแรก ดังนั้น การประชุมครั้งแรกจึงมีความสำคัญ จึงเกิดข้อกังขาว่าเป็นวันแรกซึ่งได้มีการสาบานตน หรือวันที่ประธานสภาได้รับเลือกตั้งหลังจากที่เสร็จสิ้นพิธีสาบานตนแล้ว อีกประการหนึ่ง มาตรา 87 ของรัฐธรรมนูญระบุว่า ในวันแรกของสมัยประชุมหลังจากการเลือกตั้งประธานาธิบดีจะกล่าวคำปราศรัยต่อที่ประชุมร่วมสองสภา บทบัญญัติแสดงให้เห็นว่าสมัยประชุมสามารถเริ่มได้เฉพาะในวันที่ประธานาธิบดีกล่าวคำปราศรัย หรือการปฏิบัติภารกิจของสภาจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าประธานาธิบดีจะกล่าวคำปราศรัยต่อที่ประชุมสภา ในอินเดีย การเลือกประธานสภาจะมีขึ้นก่อนที่ประธานาธิบดีจะกล่าวคำปราศรัย ในขณะที่การเลือกประธานสภาเป็นภารกิจของสภา ดังนั้น สภาจะต้องมีการประชุมก่อนวันแรกของสมัยประชุม เพื่อภารกิจของสภาในเรื่องดังกล่าว

ประเด็นก็คือ การประชุมเพื่อสาบานตนสามารถถือได้ว่าเป็นการประชุมสภาหรือไม่ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นการประชุมวันแรกของสภาหรือวันที่ประธานสภาได้รับเลือกตั้ง สามารถเรียกได้ว่าเป็นการประชุมครั้งแรกของสภาได้หรือไม่ เนื่องจากมีการทำงานของสภาเป็นวันแรก หรือวันที่ประธานาธิบดีกล่าวคำปราศรัยในสภา สามารถเรียกได้ว่าเป็นวันประชุมครั้งแรกของสภาหรือไม่ เนื่องจากรัฐธรรมนูญใช้คำว่าวันแรกของสมัยประชุม

การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “การดูหมิ่นอำนาจของสภาโดยสมาชิกรัฐสภา: ประสบการณ์ของแซมเบีย” (Contempt of the House by Members of Parliament – The Zambian Experience) โดย นาง Doris Katai Katebe Mwinga เลขาธิการรัฐสภาแซมเบีย

นาง Doris Katai Katebe Mwinga เลขาธิการรัฐสภาแซมเบีย ได้กล่าวถึงเรื่องการดูหมิ่นอำนาจของสภาโดยสมาชิกรัฐสภาแซมเบีย โดยเริ่มตั้งแต่การให้คำจำกัดความของคำว่า ดูหมิ่นอำนาจ (Contempt) พฤติกรรมของสมาชิกรัฐสภาที่บ่งบอกว่าเป็นการดูหมิ่นอำนาจของรัฐสภา ได้แก่ การกระทำที่เป็นอุปสรรคต่อรัฐสภาในการปฏิบัติหน้าที่ หรือการขัดขวางไม่ให้สมาชิกรัฐสภาปฏิบัติหน้าที่ การกระทำที่เป็นการดูหมิ่นมีหลายประเภท ในรัฐสภาแซมเบียการดูหมิ่นอำนาจของสภาตามบทบัญญัติในข้อบังคับสภาและกฎหมายของแซมเบีย ได้แก่ การดุด่าหรือการข่มขู่สมาชิกรัฐสภา การแสดงความไม่เคารพต่อคำพูดหรือการกระทำของประธานสภาฯ การตีพิมพ์ในเรื่องที่เป็นการกล่าวร้ายต่อสภา หรือเอกสารและรายงานที่เป็นข้อมูลที่บิดเบือนจากความเป็นจริงเกี่ยวกับการประชุมสภาหรือการประชุมคณะกรรมการ และการก่อความไม่สงบภายในหรือใกล้เคียงบริเวณรัฐสภา เป็นต้น

เมื่อมีการประชุมรัฐสภาในแซมเบีย สมาชิกรัฐสภาจะต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณและมารยาททางรัฐสภา ซึ่งเป็นกฎข้อบังคับพื้นฐานในการกำหนดพฤติกรรมในการประชุม รวมทั้งกฎเกณฑ์ที่ประธานรัฐสภาได้กำหนดไว้เป็นคราว ๆ ไป กฎเกณฑ์ด้านจรรยาบรรณและมารยาททางรัฐสภามีกำหนดไว้ในข้อบังคับและคู่มือของรัฐสภา โดยมีพื้นฐานตั้งอยู่บนหลักธรรมเนียมปฏิบัติของรัฐสภา และตามที่ประธานรัฐสภากำหนดเป็นคราว ๆ ไป ทั้งนี้ เพื่อให้มีการปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและมารยาททางรัฐสภา รวมทั้งเพื่อลดการดูหมิ่นอำนาจของรัฐสภา ตัวอย่างกฎเกณฑ์ด้านจรรยาบรรณและมารยาททางรัฐสภา เช่น การกำหนดเรื่องการแต่งกายของสมาชิกรัฐสภาชายและหญิง การห้ามเดินเข้าห้องประชุมเมื่อได้ยินเสียงเพลงชาติหรือเมื่อประธานสภากำลังอ่านบทสวด การห้ามสมาชิกรัฐสภาอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ หรือจดหมายในสภาเว้นแต่จะเกี่ยวข้องกับการประชุมสภา การกำหนดให้สมาชิกรัฐสภาโค้งคำนับต่อประธานฯ เมื่อเดินเข้าหรือเดินออกจากห้องประชุม หรือเมื่อจะนั่งหรือลุกจากเก้าอี้ การห้ามสมาชิกฯ เดินตัดหน้าระหว่างที่ประธานฯ กับสมาชิกฯ กำลังสนทนากัน การดำเนินการประชุมหรือการอภิปรายในสภาต้องใช้ภาษาอังกฤษและใช้ภาษาที่เหมาะสม และการไม่อนุญาตให้ใช้ภาษาที่ขัดต่อระเบียบของรัฐสภา เป็นต้น

ทั้งนี้ นาง Doris Katai Katebe Mwinga เลขาธิการรัฐสภาแซมเบีย ได้ยกตัวอย่างกรณีการดูหมิ่นอำนาจรัฐสภาที่เกิดขึ้นในแซมเบีย อาทิ ในกรณีการฟ้องร้องพลเอก R.M. Xhizhyuka สมาชิกรัฐสภา ซึ่งได้ดูหมิ่น Hon. Catherine Namugala สมาชิกรัฐสภาและรัฐมนตรีกระทรวงการท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติในขณะที่กำลังแถลงเกี่ยวกับสถานการณ์ผู้ตั้งถิ่นฐานใน Sichifulo Game Management Area ซึ่งในช่วงเวลาของการตั้งคำถามและการชี้แจงในห้องประชุม พลเอก R.M. Xhizhyuka ได้มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมโดยการพูดแทรกขึ้นมาด้วยเสียงอันดัง และเมื่อประธานฯ สั่งให้ออกจากห้องประชุม ก็ได้ตะโกนทำทนายและเดินออกจากห้องประชุมซึ่งขัดต่อมารยาททางรัฐสภา ทั้งนี้ คณะกรรมการด้านเอกสารได้ประชุมเพื่อพิจารณาในเรื่องนี้และมีมติ ดังนี้

1) พลเอก R.M. Xhizhyuka ได้ฝ่าฝืนและละเมิดข้อบังคับมารยาททางรัฐสภาและข้อบังคับในการอภิปรายตามที่กำหนดไว้ในคู่มือของรัฐสภา ปี 2549

2) ประพฤติตนไม่อยู่ในระเบียบโดยการแสดงความไม่เคารพต่อประธานฯ เนื่องจากยังไม่หยุดการตะโกน ดังนั้น พลเอก R.M. Xhizhyuka จึงมีความผิดในฐานละเมิดข้อบังคับมารยาททางรัฐสภาและข้อบังคับในการอภิปราย และประพฤติตนไม่อยู่ในระเบียบโดยการแสดงความไม่เคารพต่อประธานฯ ซึ่งคณะกรรมการธิการด้านเอกสิทธิ์ได้มีมติให้พักงาน พลเอก R.M. Xhizhyuka จากรัฐสภาเป็นเวลา 60 วัน ทั้งนี้ เป็นไปตามบทบัญญัติในข้อบังคับของรัฐสภา และบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญของแซมเบีย

กล่าวโดยสรุป การดูหมิ่นอำนาจของรัฐสภาที่เกิดขึ้นในรัฐสภาประเทศต่าง ๆ รวมทั้งแซมเบีย มีหลากหลายรูปแบบ สำหรับในกรณีของแซมเบียกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการดูหมิ่นก็มีหลายประเภท อาทิ ระเบียบข้อปฏิบัติและข้อบังคับของรัฐสภา บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายของประเทศ ข้อบังคับการประชุมรัฐสภา และกฎระเบียบที่ออกโดยประธานรัฐสภาฯ เป็นต้น

การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “ความไม่เท่าเทียมกันในระบบสองสภา: กรณีศึกษา รัฐสภาเซเนกัล” (Non-egalitarian Bicameralism: The Case Study of the Senegalese Parliament) โดย นาง Fatou Banel Sow Gueye เลขาธิการวุฒิสภาเซเนกัล

นาง Fatou Banel Sow Gueye เลขาธิการวุฒิสภาเซเนกัล ได้กล่าวถึงระบบสภาคู่ในระบบบประชาธิปไตยสมัยใหม่ว่าไม่เพียงเป็นเครื่องมือในการเพิ่มพลังของระบบประชาธิปไตยเท่านั้น แต่ยังเป็นหัวใจสำคัญของเสถียรภาพและความสมดุลทางการเมือง

วุฒิสภาเซเนกัลได้มีขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2542 จากนั้นได้ถูกระงับไปเนื่องจากเหตุผลด้านเศรษฐกิจภายหลังการจลาจลประชามติแก้ไขรัฐธรรมนูญเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2544 จนกระทั่งปี 2550 เซเนกัลได้ใช้ระบบสภาคู่อีกครั้งโดยมีการเปลี่ยนแปลงเขตเลือกตั้งใหม่ตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งกำหนดให้วุฒิสภาอิงหลักทางสังคมวิทยา ซึ่งแตกต่างไปจากสภาผู้แทนราษฎร

อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสังเกตว่า การพิจารณาเกี่ยวกับสภาที่สองส่วนใหญ่จะเชื่อมโยงกับสถานการณ์ทางการเมืองที่เป็นปฏิกิริยาที่มากกว่าที่จะพิจารณาถึงความสำคัญของระบบสภาคู่อย่างแท้จริง เมื่อให้เลือกระหว่างความเท่าเทียมกันของระบบสภาคู่กับความไม่เท่าเทียมกันของระบบสภาคู่ เซเนกัลเลือกรูปแบบที่เป็นกลาง อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะดูเหมือนสมดุลแต่ก็ยังคงมีความไม่เท่าเทียมกันในหลายด้าน เช่น

- การมีส่วนร่วมของวุฒิสภาในด้านการออกกฎหมาย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 80 ร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกวุฒิสภาจะต้องนำเสนออย่างเป็นทางการไปยังประธานวุฒิสภา ประธานวุฒิสภาจะแจ้งต่อวุฒิสภาและประธานาธิบดีก่อนที่จะผ่านกฎหมาย ในระหว่างการพิจารณา ร่างกฎหมาย หากข้อเสนอหรือข้อแก้ไขไม่อยู่ในขอบเขตของกฎหมาย นายกรัฐมนตรีและสมาชิกฝ่ายบริหารสามารถคัดค้านการไม่รับรองนั้นได้

ในกรณีการพิจารณาของประธานสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภามีความเห็นไม่ตรงกัน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจะเป็นผู้วินิจฉัยภายใน 8 วัน

- การมีส่วนร่วมของวุฒิสภาในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ปัจจุบัน แต่ละสภาคือสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาสามารถดำเนินการประชุมเพื่อลงมติในวาระแรกก่อนที่จะไปสู่ขั้นตอนของการลงประชามติ เว้นเสียแต่ว่าประธานาธิบดีได้ชี้ขาดให้ส่งไปยังรัฐสภาเดียว (สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา รวมกันโดยได้รับเสียงข้างมากสามในห้า)

- ปัญหาในบทบาทที่แท้จริงของวุฒิสภา

วุฒิสภามีหน้าที่ควบคุมการบริหารงานของฝ่ายรัฐบาล โดยการควบคุมอาจทำได้ทั้งทางตรงหรือทางอ้อมผ่านการพิจารณาของศาล ทั้งนี้ ในการควบคุมทางตรงอาจกระทำได้โดยผ่านกระบวนการของรัฐสภาซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของฝ่ายบริหารตามเจตนารมณ์ของชาติ ทั้งนี้ ตามมาตรา 81 ของรัฐธรรมนูญให้อำนาจสมาชิกวุฒิสภาในการตั้งกระทู้ถามสดหรือเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับฝ่ายรัฐบาลในประเด็นปัญหาเหตุการณ์ปัจจุบันโดยอาจให้มีการอภิปรายหรือไม่อภิปรายก็ได้ เพื่อเป็นข้อมูลที่สำคัญสำหรับสมาชิกวุฒิสภา

สำหรับการควบคุมโดยทางอ้อมกระทำโดยผ่านกระบวนการทางกฎหมาย แม้ว่าหลักการแบ่งแยกอำนาจได้กำหนดให้อำนาจสามฝ่าย ประกอบด้วย ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ แต่วุฒิสภามีความสัมพันธ์กับฝ่ายตุลาการด้วยเหตุที่ศาลสูงมีองค์คณะประกอบด้วยบุคคลที่ได้รับเลือกทั้งจากสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ทั้งนี้ ศาลสามารถพิจารณาตัดสินคดีของประธานาธิบดีได้ในข้อหาภทฎ รวมทั้งสมาชิกฝ่ายรัฐบาลในกรณีอาชญากรรมหรือคดีอื่นที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่

นอกจากนี้ สมาชิกวุฒิสภาจำนวนไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกวุฒิสภาสามารถยื่นคำร้องดำเนินคดีต่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ในกรณีการประกาศกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

อย่างไรก็ดี ระบบสองสภาของเซเนกัลไม่มีความเท่าเทียมกัน เนื่องจากความเอนเอียงของรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจแก่สภาผู้แทนราษฎรมากกว่าวุฒิสภา ดังนี้

1. ความไม่เท่าเทียมด้านศักยภาพในการพิจารณากฎหมาย

ในการพิจารณาผ่านกฎหมาย มีรูปแบบการจำกัดกำหนดเวลาระหว่างทั้งสองสภา แต่เมื่อวุฒิสภาได้มีการพิจารณาแก้ไขในวาระแรกแล้ว ร่างกฎหมายจะไม่กลับมาถึงวุฒิสภาเพื่อพิจารณาในวาระที่สองอีกถ้าหากว่าสภาผู้แทนราษฎรไม่รับรองการแก้ไขของวุฒิสภาหรือล้มล้างการไม่รับรองกฎหมายของวุฒิสภา ไม่มีข้อกำหนดในการลงมติในวาระที่เหมือนกันของทั้งสองสภา สำหรับกฎหมายทั่วไป จะมีการส่งร่างกฎหมายไปยังสภาผู้แทนราษฎรก่อน เมื่อได้รับการรับรองจากสภาผู้แทนราษฎรแล้ว ก็จะส่งไปยังวุฒิสภาโดยมีเงื่อนไขระยะเวลาในการพิจารณาภายในยี่สิบวันหลังจากที่ได้รับร่างกฎหมาย หากวุฒิสภารับรองร่างกฎหมายเหมือนกับสภาผู้แทนราษฎร ร่างกฎหมายนั้นจะส่งไปยังประธานาธิบดีเพื่อประกาศใช้ทันที ในกรณีที่ทั้งสองสภาไม่เห็นตรงกัน หรือหากวุฒิสภาไม่ได้พิจารณาภายในระยะเวลาที่กำหนด สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นผู้พิจารณาขั้นสุดท้าย

นอกจากนี้ การเปิดสมัยประชุมสภากำหนดขึ้นโดยสภาผู้แทนราษฎรโดยได้รับความเห็นชอบจากประธานวุฒิสภา

ในการพิจารณาร่างกฎหมายว่าด้วยการเงิน ซึ่งรัฐสภาจะต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน 60 วันนั้น สภาผู้แทนราษฎรมีเวลาในการพิจารณาภายใน 35 วัน ขณะที่วุฒิสภามีเวลาพิจารณาเพียง 15 วัน

ในกรณีที่ทั้งสองสภาไม่เห็นตรงกันในการพิจารณากฎหมายดังกล่าว จะต้องส่งกลับไปยังสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณาครั้งสุดท้าย

ในการประกาศใช้กฎหมาย กฎหมายนั้นจะส่งไปยังสภาผู้แทนราษฎรเท่านั้น ความสำคัญอยู่ที่การระบุว่าเมื่อประธานาธิบดีได้ขอให้มีการพิจารณากฎหมายก่อนที่จะมีการประกาศใช้ นั้น จะต้องส่งกฎหมายนั้นไปยังสภาผู้แทนราษฎร ดังนั้น อำนาจสูงสุดจึงเป็นของสภาผู้แทนราษฎรตามถ้อยคำที่ระบุอยู่ในรัฐธรรมนูญ

2. ความไม่เท่าเทียมในด้านการควบคุม

ประสิทธิภาพของการควบคุมรัฐบาลขึ้นอยู่กับเงื่อนไขด้านประสิทธิผลในการบริหารงานของรัฐบาล ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลจึงได้มีการจัดตั้งกลไกของรัฐบาลเพื่อรับผิดชอบในสภาผู้แทนราษฎร

ในเซเนกัล กรณีที่มีเรื่องร้ายแรง สภาผู้แทนราษฎรอาจขอให้รัฐบาลลาออกโดยการเปิดอภิปรายเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจ ซึ่งเสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบ หรือประมาณ 15 คนลงนามเพื่อขอให้มีการเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ หากผลการลงมติผ่านด้วยคะแนนเสียงข้างมาก นายกรัฐมนตรีจะต้องยื่นหนังสือลาออกของคณะรัฐมนตรีต่อประธานาธิบดี ซึ่งในเรื่องนี้วุฒิสภาเป็นเพียงผู้ตรวจสอบโดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง

นอกจากนี้ การพิจารณาในเรื่องการประกาศสงครามเป็นอำนาจของสภาผู้แทนราษฎรเท่านั้น

โดยสรุป การสนับสนุนกระบวนการส่งต่อการพิจารณาระหว่างทั้งสองสภาอย่างเท่าเทียมกัน ควบคู่กับการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมเพื่อสร้างอำนาจที่สมดุลระหว่างสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ถือเป็น การดำเนินการเพื่อให้บรรลุเจตนารมณ์ทางการเมืองที่แท้จริง ทั้งนี้ การมีคณะกรรมการร่วมที่เท่าเทียมกันหรือคณะกรรมการที่เป็นกลางตามระบอบประชาธิปไตยถือเป็นความสำเร็จในการบูรณาการวัตถุประสงค์สองประการซึ่งอาจจะขัดแย้งกัน คือ ประการแรก บทบาทของระบบสองสภาที่มีความสมดุลซึ่งแต่ละสภายาจมีความเห็นเป็นของตนเอง ประการที่สอง การใกล้ชิดกันในกรณีความเห็นของแต่ละสภาไม่สอดคล้องกัน โดยที่ความสำคัญของคณะกรรมการคือการหาจุดประนีประนอมร่วมกันระหว่างสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา นอกจากนี้ การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมนี้จะช่วยให้วุฒิสภามีโอกาสมากขึ้น เนื่องจากเมื่อมีความเห็นไม่สอดคล้องกันระหว่างสองสภา กระบวนการนี้จะช่วยหลีกเลี่ยงประโยคที่ระบุให้ต้องส่งร่างกฎหมายกลับไปยังสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณาในขั้นสุดท้าย

การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “ระบบรัฐสภาของแองโกลา” (The Parliamentary System of Angola) โดย ดร. Pedro Agostinho de Neri เลขาธิการสภาแห่งสาธารณรัฐแองโกลา

ดร. Pedro Agostinho de Neri เลขาธิการสภาแห่งสาธารณรัฐแองโกลา ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของรัฐสภาแองโกลาตั้งแต่ได้มีการจัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2523 เป็นระบบสภาเดี่ยว โดยในระบอบแรกมีสมาชิก 180 คน ปัจจุบัน สมาชิกวุฒิสภามีองค์ประกอบ จำนวน 223 คน มาจากการเลือกตั้งทั่วไปตามระบบสัดส่วนประชากร ทั้งนี้ สมาชิกจำนวน 130 คนได้รับเลือกจากเขตเลือกตั้งทั่วประเทศ

90 คน ได้รับเลือกจากเขตเลือกตั้งระดับจังหวัด และอีก 3 คน มาจากเขตเลือกตั้งประชาคมโพ้นทะเล ฮ่องกง ซึ่งขณะนี้ยังไม่มีสมาชิกรัฐสภาที่มาจากเขตเลือกตั้งนี้เนื่องด้วยเหตุผลบางประการ ดังนั้น จึงมีสมาชิกรัฐสภาในปัจจุบันเหลือเพียง 220 คน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

สมัยประชุมของรัฐสภาเริ่มตั้งแต่วันที่ 15 ตุลาคมถึงวันที่ 15 กรกฎาคม และอาจให้มีการประชุมสมัยพิเศษหากจำเป็น องค์ประกอบหลักของรัฐสภาได้แก่ 1) การประชุมเต็มคณะ 2) ประธานรัฐสภา 3) คณะกรรมาธิการสามัญและคณะกรรมาธิการอื่น ๆ

การประชุมเต็มคณะ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญสูงสุดของรัฐสภา ซึ่งเป็นการประชุมร่วมกันของสมาชิกรัฐสภาทุกคน สมรรถนะของการประชุมเต็มคณะแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของรัฐสภา

ประธานรัฐสภา คือ สมาชิกสภาที่ได้รับเลือกโดยการลงคะแนนลับ ทั้งนี้ โดยได้รับการเสนอชื่อจากพรรคการเมืองเสียงข้างมากให้ดำรงตำแหน่งประธานรัฐสภา มีวาระ 4 ปี เท่ากับวาระของรัฐสภา ประธานรัฐสภาเป็นผู้ทำหน้าที่ชั่วคราวแทนประธานาธิบดีในกรณีที่ประธานาธิบดีไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้

การบริหารงานของรัฐสภาประกอบด้วย ประธานรัฐสภา รองประธานรัฐสภา 4 คน เลขานุการรัฐสภา 4 คน ในการประชุมใหญ่เต็มคณะ ประกอบด้วย ประธานรัฐสภา รองประธานรัฐสภา 2 คน และเลขานุการรัฐสภา 2 คน

คณะกรรมาธิการสามัญ (Standing Committee) เป็นองค์กรที่ทำหน้าที่แทนรัฐสภาในการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติในกรณีที่มีการยุบสภา คณะกรรมาธิการสามัญประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภา 15 คน ได้แก่ ประธานรัฐสภาซึ่งเป็นประธานคณะกรรมาธิการสามัญ รองประธานรัฐสภา 2 คน ซึ่งแต่งตั้งโดยที่ประชุมกลุ่มหัวหน้าพรรคการเมือง และสมาชิกรัฐสภาอีก 12 คน ได้รับเลือกโดยการแบ่งกลุ่มของรัฐสภาตามระบบสัดส่วน

คณะกรรมาธิการอื่น ๆ ได้แก่ คณะกรรมาธิการประจำ (Standing Committees) ประกอบด้วยสมาชิก 9-12 คน คณะกรรมาธิการขั้นสุดท้าย (Eventual Committees) คณะกรรมาธิการไต่สวนด้านรัฐสภา (Inquiry Parliamentary Committees)

คณะกรรมาธิการวิสามัญ (Special Committees) เป็นคณะกรรมาธิการที่พิจารณาเรื่องต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายเฉพาะ ตัวอย่างคณะกรรมาธิการนี้ เช่น คณะกรรมาธิการด้านรัฐธรรมนูญ ซึ่งรับผิดชอบในการร่างรัฐธรรมนูญฉบับอนาคตของฮ่องกง คณะกรรมาธิการด้านรัฐธรรมนูญมาจากการจัดตั้งโดยได้รับความเห็นชอบอย่างเป็นทางการที่ประชุมรัฐสภาเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2551 ปัจจุบันประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภาถาวรจำนวน 45 คน และตัวแทนสมาชิกรัฐสภา 15 คน มีหน้าที่ในการตรวจสอบร่างรัฐธรรมนูญซึ่งเสนอโดยผู้แทนพรรคการเมืองในรัฐสภา

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมด้านต่าง ๆ ของรัฐสภาได้แก่ กลุ่มสมาชิกพรรคการเมืองของรัฐสภา ประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภาอย่างน้อย 3 คนขึ้นไปได้รับเลือกจากพรรคการเมืองหรือพรรคร่วมประชุมร่วมกันเพื่อพิจารณาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับองค์กรและอำนาจหน้าที่ นอกจากนี้ รัฐสภายังมีกลุ่มสมาชิกรัฐสภาสตรีซึ่งทำหน้าที่ในการพิจารณาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพทางเพศ

นอกจากนี้ รัฐสภาอำนาจในการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอื่น ๆ อาทิ คณะกรรมการตุลาการ มีศาลรัฐธรรมนูญ สำนักงานผู้ตรวจการของรัฐสภา และคณะกรรมการการเลือกตั้ง ซึ่งการพิจารณาแต่งตั้งตำแหน่งดังกล่าวกระทำโดยการลงคะแนนลับ

การบริหารงานของรัฐสภา

นอกจากองค์ประกอบทางการเมืองดังกล่าวมาแล้ว ยังมีองค์ประกอบอื่นที่สนับสนุนการทำงานของรัฐสภาและคณะกรรมการ ได้แก่องค์กรผู้เชี่ยวชาญและเจ้าหน้าที่บริหารงาน

รัฐสภามีการจัดระบบการให้บริการตามลำดับชั้น โดยมีการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้การควบคุมโดยตรงของประธานรัฐสภาและเลขาธิการรัฐสภา ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การสนับสนุนองค์กรรัฐสภาและสมาชิกรัฐสภาในสองด้านหลัก ได้แก่ ด้านนิติบัญญัติ และด้านการบริหารงานและพิธีการ อาทิ การจัดเตรียมห้องประชุม การจ่ายค่าตอบแทน การให้ความช่วยเหลือด้านการแพทย์ และการสนับสนุนด้านพิธีการ เป็นต้น

สำหรับข้อจำกัดของรัฐสภาส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องในด้านทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งปัจจุบันพบว่ากำลังขาดแคลนกำลังคนที่เหมาะสมรวมทั้งประเด็นอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์กร ดังนั้น จึงเห็นว่ามี ความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาและปรับปรุงการให้บริการทางรัฐสภาในประเด็นต่างๆ ได้แก่ การดำเนินการเพื่อบรรจุแต่งตั้งบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ การส่งเสริมโครงการฝึกอบรมในสาขาที่เกี่ยวกับการบริหารงานด้านรัฐสภา การติดตั้งระบบคอมพิวเตอร์ที่ทันสมัยเพื่อรับรองการกระบวนการบริหารจัดการด้านนิติบัญญัติและด้านบริหารของรัฐสภา รวมทั้งการจัดทำรายการบัญชีทรัพย์สินของรัฐสภาและข้อบังคับที่ถูกต้องตามกฎหมาย

การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “การดำเนินกิจกรรมด้านประชาธิปไตยในรัฐสภาของออสเตรีย – การมีส่วนร่วม การมีอิทธิพล การแสดงตามบทบาท” (The Demokratiewerkstatt in the Austrian Parliament- Take Part, Influence, Play Your Part) โดย ดร. Georg Posch เลขาธิการรัฐสภาออสเตรีย

ดร. Georg Posch เลขาธิการรัฐสภาออสเตรียได้กล่าวถึงการดำเนินกิจกรรมด้านประชาธิปไตยของรัฐสภาออสเตรีย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในเรื่องประชาธิปไตยและการเมืองแก่เด็กและเยาวชน โดยรัฐสภาได้มีการจัดกิจกรรมในรูปแบบของการประชุมเชิงปฏิบัติการ และการทดสอบในหัวข้อที่เกี่ยวกับประชาธิปไตยและการเมือง โดยมีกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ เด็กและเยาวชนอายุตั้งแต่ 8-14 ปี สำหรับกิจกรรมด้านประชาธิปไตยที่จัดขึ้นแบ่งออกเป็น 6 โครงการ ได้แก่ 1) การประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการเมือง โดยเน้นหัวข้อด้านกฎหมาย 2) การประชุมเชิงปฏิบัติการด้านสื่อหนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต วิทยู และภาพยนตร์ โดยเน้นหัวข้อด้านข้อมูลข่าวสาร 3) การประชุมเชิงปฏิบัติการกับสมาชิกรัฐสภา เน้นหัวข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับทุกคน 4) การประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการมีส่วนร่วม เน้นหัวข้อเรื่องความคิดเห็นของฉันทัน 5) การประชุมเชิงปฏิบัติการด้าน “การเดินทางผ่านกาลเวลา” เน้นหัวข้อการค้นพบสาธารณรัฐออสเตรียในรัฐสภา 6) การประชุมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับ “ยุโรป” เน้นหัวข้อความรู้เกี่ยวกับสหภาพยุโรป

สำหรับนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการจะได้รับใบรับรองการผ่านกิจกรรมด้านประชาธิปไตย และนักเรียนที่ได้รับการประทับตราใบรับรองในทุกโครงการได้รับยกย่องให้เป็นมีอาชีพอของโครงการด้านประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ทั้งนี้ กิจกรรมที่จัดขึ้นตามโครงการประชาธิปไตยจะมีส่วนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนยึดมั่นและผูกพันกับหลักประชาธิปไตยและการเมือง

การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “ผลกระทบจากการยุบโลกสภา (สภาผู้แทนราษฎร) ในด้านนิติบัญญัติและด้านอื่นๆ” (Impact of Dissolution of Lok Sabha (Lower House) on Legislative and Other Business) โดย ดร. V.K. Agnihotri เลขาธิการราชยสภา (วุฒิสภา) อินเดีย

ดร. V.K. Agnihotri เลขาธิการราชยสภา (วุฒิสภา) อินเดีย ได้กล่าวถึงความสำคัญของรัฐสภาอินเดียซึ่งเป็นองค์กรที่สำคัญยิ่งในระบอบประชาธิปไตย โดยมีบทบาทหน้าที่ที่หลากหลายทั้งในการเป็นตัวแทนของประชาชน การออกกฎหมาย และการตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล

รัฐสภาอินเดียเป็นระบบสองสภาประกอบด้วย ราชยสภา (วุฒิสภา) และโลกสภา (สภาผู้แทนราษฎร) ราชยสภาประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากเลือกตั้งโดยทางอ้อม โดยเป็นตัวแทนของรัฐและสหภาพอาณาเขตของรัฐบาลกลาง ในขณะที่โลกสภาประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากเลือกตั้งโดยตรง ราชยสภาเป็นองค์กรถาวรที่ไม่มีการยุบสภา อย่างไรก็ตาม สมาชิกราชยสภาจำนวนหนึ่งในสามจะหมดวาระทุกสองปี แต่โลกสภามีวาระห้าปี และสามารถขยายวาระโดยการประกาศภาวะฉุกเฉิน (Proclamation of Emergency) ได้อีกไม่เกินหนึ่งปี วาระของโลกสภาสิ้นสุดลงตามวาระห้าปีนับจากวันที่ได้รับแต่งตั้งในการประชุมครั้งแรก หรือสิ้นสุดลงจากการ “ยุบสภา” โดยประธานาธิบดี

อย่างไรก็ดี การยุบโลกสภาของอินเดียมีความสำคัญยิ่ง เนื่องจากส่งผลกระทบต่อหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านนิติบัญญัติ รวมทั้งด้านอื่น ๆ ดังนี้

ผลกระทบต่อกรพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ

- 1) ผลกระทบในกรณีร่างพระราชบัญญัติค้างการพิจารณาอยู่ที่โลกสภา
 - ร่างพระราชบัญญัติที่เข้าสู่การพิจารณาของโลกสภาและค้างอยู่ในโลกสภาในวันที่มีการยุบโลกสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นเป็นอันตกไป
 - ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยราชยสภาและผ่านการรับรองของราชยสภา และส่งไปยังโลกสภา หากยังค้างอยู่ในโลกสภาในวันที่มีการยุบสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นเป็นอันตกไป
 - ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยโลกสภาและผ่านการพิจารณาของโลกสภาและยังค้างอยู่ในโลกสภา ในวันที่มีการยุบสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นเป็นอันตกไป
 - ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยโลกสภาและผ่านการพิจารณาของโลกสภาแล้วส่งไปยังราชยสภา และราชยสภามีการแก้ไขและส่งร่างพระราชบัญญัตินั้นกลับไปยังโลกสภาเพื่อให้ความเห็นชอบในการแก้ไขของราชยสภา หากร่างพระราชบัญญัตินั้นยังอยู่ในโลกสภาในวันที่มีการยุบสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นเป็นอันตกไป

2) ผลกระทบในกรณีร่างพระราชบัญญัติค้างการพิจารณาอยู่ที่ราชยสภา

- ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยราชยสภาและยังอยู่ในราชยสภา หรือร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยราชยสภาและผ่านการพิจารณาของราชยสภาแต่ยังไม่ส่งไปยังโลกสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นไม่ตกไปตามการยุบสภา

- ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยราชยสภาและผ่านการพิจารณาของราชยสภาแล้วส่งไปยังโลกสภาและยังอยู่ในโลกสภาในวันที่มีการยุบโลกสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นเป็นอันตกไป

- ร่างพระราชบัญญัติที่ยังอยู่ในราชยสภาหลังจากผ่านการพิจารณาของโลกสภาแล้วเมื่อมีการยุบโลกสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นเป็นอันตกไป

- ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยราชยสภาแล้วส่งไปยังโลกสภาหากยังค้างอยู่ที่ราชยสภาหลังจากโลกสภาส่งกลับมาที่ราชยสภาแล้ว ร่างพระราชบัญญัตินั้นเป็นอันตกไป

- ร่างพระราชบัญญัติที่ประธานาธิบดีส่งกลับมายังราชยสภาเพื่อพิจารณาใหม่ทั้งสองสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นไม่ตกไปตามการยุบสภา หากโลกสภายังไม่ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินั้น ผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการการ

- ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยราชยสภาแล้วส่งไปยังคณะกรรมการกิจการรัฐสภาซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของราชยสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นไม่ตกแม้คณะกรรมการฯ จะหมดวาระไปตามการยุบโลกสภา ดังนั้น เมื่อมีการแต่งตั้งคณะกรรมการฯ ชุดใหม่ ร่างพระราชบัญญัติที่ค้างการพิจารณา จะได้รับการพิจารณาต่อโดยคณะกรรมการชุดใหม่โดยไม่ต้องเสนอขึ้นใหม่

- ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยโลกสภาแล้วส่งไปยังคณะกรรมการกิจการรัฐสภาซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของราชยสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นเป็นอันตกไปตามการยุบสภา

- ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยโลกสภาแล้วส่งไปยังคณะกรรมการกิจการรัฐสภาซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของโลกสภา ร่างพระราชบัญญัตินั้นเป็นอันตกไปตามการยุบสภา แม้ว่าคณะกรรมการฯ ได้เสนอรายงานต่อประธานหรือประธานสภาตามแต่กรณีก่อนการยุบสภา การเสนอรายงานไม่มีผล เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติที่ได้มีการเสนอรายงานให้ถือว่าตกไปโดยการยุบโลกสภา

- ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยราชยสภาแล้วส่งไปยังคณะกรรมการกิจการรัฐสภาซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของโลกสภา เมื่อมีการยุบโลกสภาจะต้องนำเสนออีกครั้งต่อคณะกรรมการชุดใหม่หลังจากที่มีโลกสภาชุดใหม่

- เมื่อมีการยุบโลกสภา คณะกรรมการร่วมที่จัดตั้งขึ้นโดยโลกสภาเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินั้นจะถูกยุบไปด้วย และสมาชิกราชยสภาที่อยู่ในคณะกรรมการนั้นจะสิ้นสุดการเป็นสมาชิกคณะกรรมการร่วม ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยโลกสภาและส่งต่อไปยังคณะกรรมการร่วมนั้นเป็นอันตกไป และโดยหลักการเดียวกัน คณะกรรมการร่วมที่จัดตั้งขึ้นโดยราชยสภาจะหมดอายุไปตามการยุบโลกสภา อย่างไรก็ตาม ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยราชยสภาและส่งไปยังคณะกรรมการร่วมที่จัดตั้งขึ้นโดยราชยสภาไม่ตกไปตามการยุบโลกสภา

ทั้งนี้ มีข้อยกเว้นสองกรณีที่ร่างพระราชบัญญัติไม่ตกไปในกรณีที่มีการยุบโลกสภา

- เมื่อประธานาธิบดีได้แจ้งเจตนาที่จะเรียกประชุมร่วมของรัฐสภาเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติซึ่งได้รับความเห็นชอบจากทั้งสองสภาแล้ว ร่างพระราชบัญญัตินั้นไม่ตกไปในวันยุบโลกสภาถ้าหากว่าการเรียกประชุมของประธานาธิบดีมีขึ้นก่อนการยุบโลกสภา

- ร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านการพิจารณาของทั้งสองสภาและส่งไปยังประธานาธิบดีเพื่อขอความเห็นชอบ ร่างพระราชบัญญัตินั้นไม่ตกไปเมื่อมีการยุบโลกสภา อย่างไรก็ตาม ประเด็นนี้ไม่มีระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ

การนำเสนอประเด็นอภิปรายเรื่อง “ประสบการณ์ในเรื่องเอกสิทธิ์และความคุ้มกันของรัฐสภาของ” (The Gabonese Experience of Parliamentary Immunities) โดย นาย Felix Owansango Deacken เลขาธิการวุฒิสภาของ

นาย Felix Owansango Deacken เลขาธิการวุฒิสภาของ ได้กล่าวถึง ความไม่ต้องรับผิดชอบ (Irresponsibility) ของสมาชิกรัฐสภา ซึ่งได้มีวิวัฒนาการใน 2 ช่วง ได้แก่

ระบบพรรคการเมืองเดียว เกิดขึ้นเมื่อปี 2510 กาบองมีระบบพรรคการเมืองเดียว คือ พรรคพีดีจี ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่ถูกต้องตามกฎหมายตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามบทบัญญัติมาตรา 29 ระบุว่าสมาชิกรัฐสภาไม่อาจถูกฟ้องร้อง จับกุม คุมขัง หรือดำเนินคดีเมื่ออยู่ในสมัยประชุม โดยสมาชิกรัฐสภาอยู่ภายใต้การดูแลของพรรคการเมืองซึ่งพรรคฯ จะต้องรับผิดชอบต่อสมาชิกที่พรรคฯ เป็นผู้คัดเลือก สำหรับสมาชิกรัฐสภาเมื่อได้รับเลือกตั้งแล้วจะต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนเองโดยอิสระ ดังนั้น ในการพิจารณาร่างกฎหมาย สมาชิกวุฒิสภาบางคนอาจแสดงความเห็นในทางที่แตกต่างจากหลักการของพรรคได้

ระบบหลายพรรค เกิดขึ้นเมื่อปี 2534 ถือเป็นยุคประชาธิปไตยรูปแบบใหม่ ตามรัฐธรรมนูญที่แก้ไขใหม่ เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2538 ได้มีการแก้ไขบทบัญญัติที่ขัดกับหลักการความไม่ต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภา ทั้งนี้ ตามมาตรา 29 ของรัฐธรรมนูญ ในวรรค 2 ระบุว่า “ในกรณีการลาออกหรือการขับสมาชิกรัฐสภาออกจากตำแหน่งตามเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญ หากผู้สมัครสังกัดพรรคและได้รับการคุ้มครองจากพรรค ที่นั่งจะว่างลงทันทีหลังจากการลาออกหรือถูกขับออกจากพรรค”

การกำหนดเงื่อนไขดังกล่าวนี้ เปรียบเสมือนดาบบนหัวแดมโมคลีส (ชาวกรีกซึ่งนิยายกล่าวว่าเหนือศีรษะมีดาบแขวนไว้ด้วยเส้นผมซึ่งไม่ทราบว่าจะขาดลงมาเชือดคอเสียเมื่อใด) ถือว่าเป็นความเสี่ยงสำหรับสมาชิกที่ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของพรรคและสมาชิกที่ไม่ลงคะแนนเสียงตามคำชี้แนะของพรรค การมีบทบัญญัติในวรรค 2 ทำให้เกิดความร่วมมือด้านทันท่วงทีระหว่างสมาชิกรัฐสภา กับพรรคการเมืองที่ตนสังกัด ความไม่เป็นอิสระดังกล่าวเห็นได้จากการขับไล่สมาชิกที่ไม่เคารพต่อกฎกติกาของพรรค

ดังนั้น จึงเกิดคำถามว่าเหตุใดจึงได้มีการนำข้อกำหนดนี้มาใช้ ข้อกำหนดนี้ทำให้เกิดปรากฏการณ์ใหม่คือ “การหมุนเวียนทางการเมือง” สมาชิกวุฒิสภาที่สังกัดพรรคก็จะลาออกและมีทางเลือกใหม่ของตนเอง ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นบ่อนทำลายระบอบประชาธิปไตยของกาบองและทำให้กลุ่มพรรคการเมืองเริ่มอ่อนแอลง

4. การอภิปรายทั่วไป (General Debate)

การอภิปรายทั่วไป เรื่อง “ตำแหน่งหน้าที่ของเลขาธิการรัฐสภา” (The Office of Secretary General) โดย นาย Andres Lomp ผู้อำนวยการสำนักความสัมพันธ์ด้านรัฐสภาออสเตรเลีย เลขาธิการรัฐสภามีบทบาทสำคัญในการให้คำปรึกษาในเรื่องกระบวนการพิจารณา กฎหมายให้แก่ประธานรัฐสภาและรัฐสภาโดยรวม ในการปฏิบัติหน้าที่ให้คำปรึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ นั้นจำเป็นต้องแสดงบทบาทอย่างเป็นอิสระและมีศักดิ์ศรี ทั้งนี้ กล่าวได้ว่าเลขาธิการรัฐสภามีบทบาทที่สำคัญสองประการ ได้แก่ ประการแรก เป็นที่ปรึกษาในด้านกฎหมายของรัฐสภา และประการที่สอง เป็นผู้บริหารหรือหัวหน้าหน่วยงาน ซึ่งส่วนใหญ่เลขาธิการรัฐสภามีแนวโน้มที่จะทำงานด้านการบริหารมากกว่า

คนส่วนใหญ่มักจับตามองการปฏิบัติงานด้านการเมืองของเลขาธิการรัฐสภา โดยคาดหวังว่าเลขาธิการรัฐสภาจะมีความรู้อย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับกฎและข้อบังคับต่างๆ มีการดำเนินการตาม ข้อบังคับของรัฐสภา รวมทั้งให้ความเคารพต่อหลักธรรมาภิบาล

ภาวะผู้นำ ภาวะผู้นำเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งสำหรับการบริหารงานด้านรัฐสภาอย่างมีประสิทธิภาพ สภาผู้แทนราษฎรออสเตรเลียได้ให้ความสำคัญกับภาวะผู้นำใน 2 ประเภท ได้แก่

1) ภาวะผู้นำเฉพาะบุคคล (Individual Leadership) ในการบริหารงานของสภาผู้แทนราษฎรออสเตรเลีย ภาวะผู้นำในการบริหารงานไม่ได้เป็นของเลขาธิการสภาเท่านั้น ทั้งนี้ ได้มีแนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมภาวะผู้นำให้แก่เจ้าหน้าที่เกือบทุกคนในองค์กรโดยขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์ เจ้าหน้าที่ทุกคนจะได้รับการสนับสนุนให้ยอมรับและพัฒนาทักษะความเป็นผู้นำทั้งในเวลาทำงานประจำวันและนอกเวลาทำงานด้วย ทั้งนี้ สภาผู้แทนราษฎรออสเตรเลียได้ชื่อว่าเป็นหน่วยงานผู้ลงทุนเพื่อประชาชน (Investor in People: IiP) โดยได้วางมาตรฐานที่ได้รับการรับรองจากนานาชาติทั่วโลก เพื่อพัฒนาและปรับปรุงการปฏิบัติงานโดยการพัฒนาคน และดำเนินงานโดยมีมาตรฐานและตัวชี้วัดในการทำงาน

2) ภาวะผู้นำขององค์กร (Corporate Leadership) หมายถึง ชื่อเสียงที่เป็นขององค์กรหรือหน่วยงานที่สังกัดจากการเป็นผู้นำ ตัวอย่างเช่น ผู้ผลิตอาหารจานด่วนได้พัฒนาชื่อเสียงในการเป็นผู้นำในการผลิตอาหารที่รวดเร็วและราคาถูก ต่อมาได้พยายามขยายชื่อเสียงให้ครอบคลุมการผลิตอาหารบำรุงกำลังด้วย เป็นต้น สำหรับสภาผู้แทนราษฎรออสเตรเลียได้พัฒนาชื่อเสียงมากกว่า 100 ปีในด้านความถูกต้องแม่นยำในการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการออกกฎหมาย ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่กระบวนการทำงานที่เกี่ยวข้องจะต้องมีความถูกต้องสมบูรณ์

คุณสมบัติ การแต่งตั้ง การปลดออกและการสิ้นสุดการดำรงตำแหน่ง

เลขาธิการรัฐสภาอาจมีที่มาจากความเป็นสมาชิกรัฐสภาหรือเป็นข้าราชการที่มาจาก การแต่งตั้งหรือได้รับเลือกจากสภาให้ดำรงตำแหน่ง

- การแต่งตั้งเลขาธิการสภา ในออสเตรเลียเลขาธิการสภาฯ ได้รับแต่งตั้งโดยประธานสภาฯ มีวาระการดำรงตำแหน่ง 10 ปี และไม่สามารถเป็นต่อสมัยที่สองได้ ซึ่งคล้ายกับบทบัญญัติของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (National Auditor-General) เพื่อให้มีความเป็นอิสระมากที่สุด ภูมิหลัง

และประสบการณ์ของเลขาธิการสภาฯ มีความสำคัญต่อการบริหารงานตามโครงสร้างอำนาจหน้าที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พื้นความรู้ในด้านกฎหมายหรือประสบการณ์ในการทำงานด้านรัฐสภา ทั้งนี้ ตามมาตรา 8 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยข้าราชการรัฐสภาระบุให้บุคคลที่ได้รับแต่งตั้งเป็นเลขาธิการวุฒิสภา หรือเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรต้องได้รับการแต่งตั้งจากผู้ทำหน้าที่ประธานสภาซึ่งเห็นว่าบุคคลนั้นมีความรู้และประสบการณ์ในด้านกฎหมาย ระเบียบและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับรัฐสภา

- ระเบียบวินัย พระราชบัญญัติว่าด้วยข้าราชการรัฐสภาได้กำหนดค่านิยมและหลักเกณฑ์ความประพฤติของเลขาธิการรัฐสภา เช่น การปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรม ความเป็นผู้นำ การจ้ำจรรจงและแต่งตั้งให้เป็นไปตามหลักคุณธรรม การไม่เลือกปฏิบัติและการยอมรับความแตกต่างของสถานที่ทำงาน การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ความเสมอภาค รวมทั้งค่านิยมเฉพาะของรัฐสภา ได้แก่ การให้คำแนะนำและสนับสนุนรัฐสภาอย่างเป็นอิสระจากฝ่ายบริหารหรือรัฐบาล การไม่แบ่งฝักแบ่งฝ่ายในการให้คำแนะนำและการให้บริการ และความรับผิดชอบต่อรัฐสภา ทั้งนี้ เลขาธิการรัฐสภาจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ความประพฤติ และสนับสนุนค่านิยมในการให้บริการของรัฐสภา

- การสิ้นสุดการดำรงตำแหน่ง เลขาธิการรัฐสภาที่ได้รับแต่งตั้งจะสิ้นสุดการดำรงตำแหน่งโดยมติของสภา โดยการแจ้งล่วงหน้าอย่างน้อย 6 วันที่มีประชุม ในข้อมติจะต้องระบุเหตุผลของการสิ้นสุดการดำรงตำแหน่งของเลขาธิการฯ เช่น การประพฤติในทางมิชอบ การไร้ความสามารถทั้งด้านร่างกายหรือจิตใจ หรือการเป็นบุคคลที่ล้มละลาย เป็นต้น

สำหรับเลขาธิการรัฐสภาออสเตรเลียคนปัจจุบันได้รับแต่งตั้งในวาระ 10 ปี และจะสิ้นสุดวาระการดำรงตำแหน่งครบ 10 ปีในเดือนธันวาคม 2552

การอภิปรายทั่วไป เรื่อง “การประเมินตนเองด้านการบริหารงานของรัฐสภา” (Administrative Self-Evaluation by Parliaments) โดย นาย Hafnaoui Amrani ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและเลขาธิการสภาที่ปรึกษาแห่งชาติแอลจีเรีย

นาย Hafnaoui Amrani ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาและเลขาธิการสภาที่ปรึกษาแห่งชาติแอลจีเรีย ได้กล่าวถึงการประเมินตนเองด้านการบริหารงานของรัฐสภา ซึ่งมีวิธีการประเมินจากการจัดทำร่างแบบสอบถามที่ครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น ในเรื่ององค์กรและอำนาจหน้าที่ เจื่อนไขในการบริหารงานด้านรัฐสภา การเป็นผู้แทนในการบริหารงานของรัฐสภา การสนับสนุนกระบวนการดำเนินนิติบัญญัติของรัฐสภา ความโปร่งใสและเข้าถึงได้ของรัฐสภา ข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีสารสนเทศในรัฐสภา และการมีส่วนร่วมของรัฐสภาในรัฐสภาระหว่างประเทศและองค์การระหว่างประเทศ โดยในแต่ละหัวข้อจะมีความค้ำตอบซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ นอกจากนี้ ยังมีคำถามแบบเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้ประเมินการปฏิบัติงาน วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุ พร้อมทั้งนำเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาเพื่อพัฒนาการบริหารงานของรัฐสภาต่อไป

5. การนำเสนอ (Presentation)

การนำเสนอรายงานครั้งสุดท้าย เรื่อง “ความเป็นอิสระของรัฐสภา” (The Autonomy of Parliaments) โดย นาย Alain Delcamp เลขาธิการวุฒิสภาฝรั่งเศส

นาย Alain Delcamp เลขาธิการวุฒิสภาฝรั่งเศส ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการจัดทำรายงาน เรื่อง ความเป็นอิสระของรัฐสภา ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามเรื่อง “ความเป็นอิสระของรัฐสภาในด้านต่างๆ” รายงานฯ ได้รับความเห็นชอบในที่ประชุมสมาคมฯ ที่บาห์ลี อินโดนีเซียเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2550 สำหรับขอบเขตของแบบสอบถาม นอกจากเป็นการอธิบายว่าแต่ละองค์กรมีหลักความเป็นอิสระอย่างไรแล้ว ยังเป็นการพิจารณาเกี่ยวกับบทบาทของสภาในด้านการเมือง การออกกฎหมาย และการตรวจสอบฝ่ายบริหาร ทั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถาม 37 หน่วยงาน 29 ประเทศ ได้แก่ ประเทศในยุโรป 20 ประเทศ (28 หน่วยงาน) เอเชียตะวันออก 3 ประเทศ (บาห์เรน อิสราเอล เลบานอน) Maghreb (โมร็อกโก) 1 ประเทศ อเมริกา 2 ประเทศ (ชิลีกับแคนาดา) เอเชีย 2 ประเทศ (ญี่ปุ่นกับไทย) แอฟริกา 1 ประเทศ (ออสเตรเลีย)

สำหรับหัวข้อของแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ 1) รากฐานและที่มาของความเป็นอิสระของรัฐสภา 2) ความเป็นอิสระ องค์กร และอำนาจของรัฐสภา 3) ความเป็นอิสระด้านกฎหมาย การบริหารและการเงิน

รากฐานและที่มาของความเป็นอิสระของรัฐสภา

- คำจำกัดความ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยกับคำจำกัดความที่เสนอว่า “ความเป็นอิสระ หมายถึง ความสามารถของรัฐสภาในการทำงานโดยใช้กฎระเบียบของตนเองและในการได้รับผลสำเร็จในการปฏิบัติงาน ได้แก่ การเป็นตัวแทนของประชาชน การแสดงความคิดเห็นต่างๆ อย่างเปิดเผย การลงมติในกฎหมายที่สำคัญ และการควบคุมการบริหารงานของรัฐบาลและฝ่ายบริหาร อย่างเป็นอิสระ” ทั้งนี้ผู้ตอบแบบสอบถามหลายประเทศเห็นด้วยกับคำจำกัดความซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นในเรื่องความเป็นอิสระของรัฐสภา ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามจากอังกฤษเน้นย้ำว่าควรจะมีการระบุเจาะจงให้ชัดว่ามีความเป็นอิสระจากใคร

- หลักการแบ่งแยกอำนาจและหลักการอธิปไตยของรัฐสภา ถือเป็นหลักการพื้นฐานที่สำคัญที่ได้ระบุในแบบสอบถาม หลายประเทศได้มีการให้ความหมายที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้ ยกตัวอย่างคำตอบจากสภาผู้แทนราษฎรเบลเยียมที่กล่าวว่า ความเป็นอิสระของรัฐสภาตามระบบรัฐธรรมนูญ เป็นผลมาจากหลักการแบ่งแยกอำนาจ (มองว่าความเป็นอิสระเป็นสิ่งที่ปกป้องรัฐสภาไม่ให้ถูกแทรกแซงจากอำนาจอื่น) หรือเป็นผลมาจากหลักการอธิปไตยของรัฐสภา (ความเป็นอิสระได้รับการยกย่องว่ามีความสำคัญเหนืออำนาจอื่นใดที่มีในประเทศ)

อย่างไรก็ดี ในเรื่องการแบ่งแยกอำนาจ ผู้ตอบฯ บางประเทศได้มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ระบบการแบ่งแยกอำนาจที่มีอยู่ไม่มีความเด็ดขาดอย่างแท้จริง กล่าวคือไม่สามารถจำกัดการมีส่วนร่วมหรือการแทรกแซงจากการใช้อำนาจของฝ่ายอื่นได้ แม้จะมีหลักการถ่วงดุลอำนาจ

ส่วนใหญ่แล้วหลักการแบ่งแยกอำนาจมักมองว่าเป็นที่มาของความเป็นอิสระของรัฐสภา ทั้งนี้เห็นได้โดยนัยของหลักปรัชญา หรือที่มักกล่าวไว้ในรัฐธรรมนูญ หรือในคำกล่าวของอเมริกันที่ว่า “Checks and Balances” หรือแม้แต่คำว่า “ความร่วมมือระหว่างอำนาจ” ที่ใช้ในบางประเทศ อย่างไรก็ตาม ผู้ตอบแบบสอบถามหลายคนได้ชี้ให้เห็นว่าการแบ่งแยกอำนาจไม่ใช่เป็นการแบ่งโดยเด็ดขาด และในรัฐธรรมนูญก็กล่าวถึงความร่วมมือระหว่างอำนาจต่างๆ ในหลายรูปแบบ เช่น การแบ่งความรับผิดชอบของรัฐบาลต่อรัฐสภา ซึ่งพบว่ารัฐมนตรียังคงสามารถดำรงตำแหน่งสมาชิกรัฐสภาหรือแม้แต่การให้ผู้พิพากษามาเป็นสมาชิกรัฐสภา ซึ่งแสดงให้เห็นรูปแบบการมีส่วนร่วมของฝ่ายบริหารในภารกิจของฝ่ายนิติบัญญัติ นอกจากนี้ ความเป็นอิสระของรัฐสภายังขึ้นอยู่กับหลักการอธิปไตยของประชาชน เนื่องจากสมาชิกรัฐสภาเป็นผู้แทนของประชาชน โดยผู้ตอบฯ หลายคน ได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของผู้แทนและการเป็นสถาบันตัวแทนสูงสุดของประเทศซึ่งเป็นเหตุผลเพียงพอที่จะรับรองความเป็นอิสระ

- ในแง่ของรัฐธรรมนูญ ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนได้กล่าวถึงรัฐธรรมนูญว่าเป็นรากฐานที่มาของหลักการความเป็นอิสระของรัฐสภา ทั้งนี้ เนื่องจากรากฐานที่มาของหลักความเป็นอิสระของรัฐสภา (การแบ่งแยกอำนาจ อธิปไตยของประชาชน อธิปไตยของรัฐสภา) ได้มีระบุไว้ในบทบัญญัติของกฎหมาย (โดยเฉพาะรัฐธรรมนูญ เช่น ในเยอรมนี บาห์เรน เบลเยียม แคนาดา ชิลี เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส กรีซ ไชแลนด์ อิสราเอล อิตาลี ญี่ปุ่น เลบานอน โมร็อกโก โมนาโก โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย เซอร์เบีย สโลวีเนีย สเปน ไทย) หรือเป็นเหตุสืบเนื่องจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ (ออสเตรเลีย นอร์เวย์ เนเธอร์แลนด์ สโลวัก)

สำหรับสหราชอาณาจักรนั้น หลักอธิปไตยของรัฐสภาเป็นผลมาจากบทบัญญัติในข้อบังคับของรัฐสภาและขนบธรรมเนียมที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาช้านาน นอกจากนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามจากอิตาลีได้กล่าวยืนยันว่าหลักการบางอย่างที่มีความเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับความเป็นอิสระของรัฐสภา (เช่นหลักอธิปไตยของปวงชน) ได้รับการยกย่องว่ามีคุณค่าเหนือกว่าหลักการในรัฐธรรมนูญ ดังนั้น การแก้ไขรัฐธรรมนูญจึงไม่สามารถที่จะลบล้างได้

- ประเด็นการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่สำคัญก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดหลักความเป็นอิสระของรัฐสภาและหลักอธิปไตยของรัฐสภา เช่น การได้รับอิสรภาพ หรือการกลับมาใช้ระบอบประชาธิปไตยแบบเสรีในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา โดยในกลุ่มแรก พบได้ในกรณีของโปแลนด์ (รัฐธรรมนูญฉบับแรกของโปแลนด์วันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ. 1791 ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่เป็นลายลักษณ์อักษรฉบับแรกของยุโรป และล่าสุดรัฐธรรมนูญฉบับวันที่ 2 เมษายน ค.ศ. 1997 ได้กล่าวถึงการแบ่งแยกอำนาจ) เนเธอร์แลนด์ (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1815 และ ค.ศ. 1848) ชิลี (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1828) เบลเยียม (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1831) กรีซ เซอร์เบีย (รัฐธรรมนูญฉบับแรกของเซอร์เบียปี ค.ศ. 1835 รับรองอำนาจสามฝ่าย) แคนาดา (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1867) ไชแลนด์ (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1874, 1904, 1944) ออสเตรเลีย (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1901) ฟินแลนด์ (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1919 แก้ไขปี ค.ศ. 2000) เอสโตเนีย (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1920 และรับรองหลักการฯ ปี ค.ศ. 1992) เลบานอน (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1926) อิสราเอล (ประกาศอิสรภาพปี ค.ศ. 1948) โมร็อกโก (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1962) สโลวีเนีย (ปี ค.ศ. 1991) และสโลวัก (ปี ค.ศ. 1992)

ในกลุ่มที่สอง พบในกรณีของฝรั่งเศส (รัฐธรรมนูญฉบับวันที่ 3 กันยายนปี ค.ศ. 1791) สเปน (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1812) โมนาโก (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1911) ไทย (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1932) ญี่ปุ่น (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1947) อิตาลี (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1948) เยอรมนี (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1949) โปรตุเกส (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1976) โรมาเนีย (รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1991) บาร์เรน (ธรรมนูญแห่งชาติรับรองโดยการลงประชามติในปี ค.ศ. 2001 และรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 2002)

- นอกจากนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามหลายประเทศเห็นว่า รัฐสภามีความเป็นอิสระโดยเด็ดขาด (บาร์เรน ฟินแลนด์ กรีซ ไชล์แลนด์ เลบานอน เนเธอร์แลนด์ สภาผู้แทนราษฎรโรมาเนีย สหราชอาณาจักร และประเทศไทย) และมีบางประเทศชี้ให้เห็นความเป็นอิสระของรัฐสภาในการบริหารงาน เช่น การออกข้อบังคับภายในของรัฐสภา ซึ่งไม่ต้องมีการควบคุมการบังคับใช้ให้เป็นไปตามข้อบัญญัติของรัฐธรรมนูญ (เบลเยียม สวีเดน)

ความเป็นอิสระและองค์กรของรัฐสภา

สาระที่สำคัญเกี่ยวกับความเป็นอิสระและองค์กรของรัฐสภา โดยสรุปมีดังนี้

- ความเป็นอิสระในการออกกฎหมายและข้อบังคับ (Statutory Autonomy)

หลายประเทศไม่แยก “standing orders” กับ “rules of procedure” ออกจากกฎข้อบังคับการบริหารงานภายใน หากสภาสามารถออกกฎข้อบังคับทั้งสองประเภทภายใต้หลักการเดียวกัน สถานภาพทางกฎหมายของเอกสารทั้งสองประเภทก็ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน ทั้งนี้ วัตถุประสงค์ของ “standing orders” คือเพื่อพิจารณาเงื่อนไขที่รัฐสภาสามารถบริหารงานได้ตามข้อบัญญัติในรัฐธรรมนูญ เช่น การออกกฎหมาย การควบคุมการบริหารงานของรัฐบาล สำหรับ “rules of procedure” อาจเป็นไปได้สองทาง ได้แก่ รัฐสภารับรองการนำข้อบังคับที่ใช้กับองค์กรอื่นมาใช้ในองค์กรภายในโดยไม่คำนึงว่าเป็นการละเมิดการแบ่งแยกอำนาจสามฝ่าย แต่ก็มีหลายประเทศที่ยืนยันในการออกข้อบังคับภายในของสภาเอง โดยให้คำจำกัดความของคำว่าความเป็นอิสระ หมายถึง ความเป็นไปได้ของรัฐสภาในการออกข้อบังคับของสภาเองตามข้อจำกัดและบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ เช่น ในกรณีของเยอรมนี ออสเตรีย แคนาดา ชิลี สเปน เอสโตเนีย ฟินแลนด์ กรีซ ไชล์แลนด์ อิสราเอล อิตาลี เลบานอน เนเธอร์แลนด์ โปแลนด์ โปรตุเกส เซอร์เบีย สโลวัก สโลวีเนีย โรมาเนีย และไทย

- เอกสิทธิ์และความคุ้มกันของรัฐสภา (Parliamentary Immunities)

ในเรื่องนี้มีมุมมองที่หลากหลายจากประเทศต่าง ๆ บางประเทศมองว่า เอกสิทธิ์และความคุ้มกันของรัฐสภารวมทั้งเสรีภาพที่ให้แก่สมาชิกรัฐสภาเพื่อรับรองความเป็นอิสระจากอำนาจฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการคือความเป็นอิสระของสถาบันรัฐสภา อาทิ เสรีภาพในการพูดและการออกเสียงของสมาชิกรัฐสภา เช่น ในกรณีเบลเยียม เอสโตเนีย ฟินแลนด์ อิตาลี เลบานอน โมนาโก โมร็อกโก เนเธอร์แลนด์ สโลวัก สโลวีเนีย สวิตเซอร์แลนด์) นอกจากนี้ ในบางประเทศยังเห็นว่าความสามารถของสภาในการเลือกประธานสภาถือได้ว่าเป็นการรักษาความเป็นอิสระของรัฐสภา เช่น ในกรณีไชล์แลนด์ อิตาลี ญี่ปุ่น และโรมาเนีย

- อำนาจด้านนิติบัญญัติและงบประมาณ (Legislative and Budgetary Powers)

ในด้านนิติบัญญัติ นาย Alain Delcamp ได้ยกตัวอย่างกรณีของสหราชอาณาจักร ซึ่งยืนยันในหลักอธิปไตยของรัฐสภาของสหราชอาณาจักร แต่ก็ยอมรับว่าไม่ได้มีอธิปไตยที่สมบูรณ์แท้จริง นอกจากนี้ ตามจารีตประเพณีของชาวอังกฤษจะให้ความสำคัญกับหลักความเป็นอิสระน้อย เนื่องจากรัฐสภาประกอบไปด้วยสภาทั้งสองและสถาบันกษัตริย์ รวมถึงสมาชิกที่มาจากฝ่ายรัฐบาล (ออสเตรเลีย แคนาดา และสหราชอาณาจักร) ซึ่งในสหราชอาณาจักร หลักความเป็นอิสระตั้งอยู่บนพื้นฐานหลักอธิปไตยของรัฐสภาซึ่งเป็นหลักการที่สำคัญที่สุดตามรัฐธรรมนูญ

ในด้านงบประมาณ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามบางประเทศได้นำเสนอข้อมูลเรื่องอำนาจของรัฐสภาในการอภิปรายงบประมาณแห่งชาติ โดยเห็นว่ามีเพียงรัฐสภาเท่านั้นที่สามารถลงคะแนนเสียงในเรื่องงบประมาณแห่งชาติ ตามหลักการ “ให้ความเห็นชอบระบบการจัดเก็บภาษี” (แคนาดา) และในบางประเทศ รัฐสภามีอำนาจในการแก้ไขเพื่อกำหนดการใช้จ่ายและการขาดดุลงบประมาณ (เอสโตเนีย เยอรมนี ญี่ปุ่น เลบานอน โปแลนด์ และสเปน) นอกจากนี้ มีบางประเทศกล่าวถึงบทบาทของสภาผู้แทนราษฎรเกี่ยวกับเรื่องงบประมาณ เช่น ในเบลเยียม สภาผู้แทนราษฎรอภิปรายและลงคะแนนเสียงในพระราชบัญญัติเกี่ยวกับงบประมาณ ขณะที่ในเนเธอร์แลนด์ วุฒิสภาไม่มีอำนาจในการแก้ไขพระราชบัญญัติ (ข้อจำกัดนี้ไม่เจาะจงเฉพาะพระราชบัญญัติว่าด้วยการเงิน) ในฝรั่งเศส ร่างพระราชบัญญัติด้านงบประมาณจะต้องนำเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรก่อน แต่สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็มีสิทธิและอำนาจเท่าเทียมกันตั้งแต่เริ่มกระบวนการพิจารณา

- อำนาจในการตรวจสอบ (Scrutinizing Power)

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชี้ให้เห็นว่ารัฐสภามีอำนาจในการตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล อำนาจดังกล่าวนี้เป็นไปตามบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ (สเปน เอสโตเนีย ฟินแลนด์ อิสราเอล ญี่ปุ่น โมร็อกโก สโลวัก เนเธอร์แลนด์ โปแลนด์ โรมาเนีย สวิตเซอร์แลนด์) อย่างไรก็ตาม รัฐธรรมนูญของแต่ละประเทศอาจจะเข้มงวดหรือหลวมในการให้คำจำกัดความของอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบ โดยในโปแลนด์จะจำกัดให้เฉพาะสภาผู้แทนราษฎร ขณะที่ในญี่ปุ่นสภาผู้แทนราษฎรไม่สามารถควบคุมการบริหารงานของรัฐบาลในช่วงที่อยู่ในสมัยประชุม และไม่สามารถพิจารณาได้ส่วนเป็นรอบสองเกี่ยวกับนโยบายที่ได้ตอบไปแล้ว สำหรับในชิลี อำนาจในการตรวจสอบเป็นของสภาผู้แทนราษฎรเท่านั้น นอกจากนี้ ในโมร็อกโก บาห์เรน และโมนาโก เห็นว่าระบบการปกครองที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขมีแนวโน้มที่จะจำกัดขอบเขตของรัฐสภาในการควบคุมการบริหารงานของฝ่ายบริหาร (รัฐบาลไม่ต้องรับผิดชอบชี้แจงต่อรัฐสภาในโมนาโก และกษัตริย์ไม่ต้องถูกซักถามในโมร็อกโกและบาห์เรน)

ความเป็นอิสระและการดำเนินงานของรัฐสภา

- ความเป็นอิสระในการบริหารงาน

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กล่าวถึงความเป็นอิสระทางการบริหารของรัฐสภา ซึ่งสามารถดำเนินงานได้อย่างเป็นอิสระภายใต้งบประมาณที่ได้รับ โดยมีการบริหารงานด้านการเงินและบุคลากรเป็นของสภา ขอบเขตของการบริหารงานอย่างเป็นทางการมักจะกว้างและบางครั้งต้องมีการพิจารณาด้วยตัวบทกฎหมาย บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการบริหารงานมีปรากฏอยู่ในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กับรัฐสภาและองค์กรของรัฐสภา และในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนและองค์กรของรัฐ

- การบริหารจัดการ

รัฐสภามีเสรีภาพในการตัดสินใจทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดการด้านการบริหารงานขององค์กร (เยอรมนี ออสเตรีย บาห์เรน เบลเยียม แคนาดา ชิลี เอสโตเนีย สเปน ฟินแลนด์ กรีซ ไชล์แลนด์ อิสราเอล อิตาลี ญี่ปุ่น เลบานอน โมร็อกโก นอร์เวย์ เนเธอร์แลนด์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมานี สหราชอาณาจักร สโลวัก สโลวีเนีย) โดยอาจให้มีระบุไว้ในกฎข้อบังคับภายใน (เบลเยียม อิตาลี ญี่ปุ่นและโปแลนด์) หรือกฎหมายเฉพาะด้าน (ญี่ปุ่น) สำหรับทางเลือกของรัฐสภาในแง่ของการบริหารจัดการมีความแตกต่างและหลากหลายตามขนาดองค์กรและธรรมเนียมปฏิบัติของแต่ละประเทศ

ตัวอย่างในด้านการรักษาความปลอดภัย รัฐสภามักจะรับผิดชอบในการจัดการด้านรักษาความปลอดภัยเอง โดยมักจะมีหน่วยงานด้านรักษาความปลอดภัย ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐสภา (ออสเตรีย บาห์เรน เบลเยียม แคนาดา เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส กรีซ ไชล์แลนด์ อิสราเอล อิตาลี ญี่ปุ่น เลบานอน นอร์เวย์ เนเธอร์แลนด์ โปรตุเกส สภาผู้แทนราษฎรโรมานี สหราชอาณาจักร และไทย) โดยมีประธานสภา (บาห์เรน เบลเยียม สเปน กรีซ อิตาลี ญี่ปุ่น เลบานอน โมนาโก และเนเธอร์แลนด์) หรือเลขาธิการสภา (เอสโตเนีย นอร์เวย์ โปแลนด์) เป็นผู้รับผิดชอบด้านการรักษาความปลอดภัยและการวางนโยบายเกี่ยวกับ “พื้นที่ของรัฐสภา”

ในประเด็นเรื่องการสรรหา และบรรจุแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐสภามีลักษณะที่คล้ายกัน คือ การสรรหาเจ้าหน้าที่เป็นไปอย่างเสรีตามระเบียบและข้อบังคับของสภา (ออสเตรีย บาห์เรน เบลเยียม แคนาดา ชิลี สเปน ฟินแลนด์ กรีซ ไชล์แลนด์ ญี่ปุ่น เลบานอน นอร์เวย์ เนเธอร์แลนด์ โปแลนด์ โรมานี สหราชอาณาจักร สโลวัก และไทย)

- การจัดการด้านการเงิน

หลายประเทศกล่าวว่าฝ่ายบริหารไม่สามารถมาแทรกแซงการบริหารด้านการเงินที่จัดสรรให้แก่รัฐสภาได้ อย่างไรก็ตาม มองได้สองประเด็นคือ อาจเป็นผลมาจากข้อบังคับที่รับรองความเป็นอิสระด้านการเงินของรัฐสภา หรือ เป็นเพียงธรรมเนียมปฏิบัติของประเทศนั้นที่ทำให้รัฐบาลไม่แทรกแซงด้านการเงิน

ในด้านการจัดการงบประมาณของรัฐสภา หลายประเทศชี้ว่ารัฐสภามีเสรีภาพในการกำหนดและใช้จ่ายงบประมาณตามที่ได้รับการจัดสรร ยกเว้นสโลวีเนียและไทยที่ต้องขออนุมัติก่อนการใช้จ่ายเงิน โดยไทยระบุว่าความเป็นอิสระทางด้านการบริหารจัดการฯ ถูกจำกัดโดยข้อเท็จจริงที่ว่าต้องให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังให้ความเห็นชอบก่อนทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องในด้านการเงิน

ด้านการควบคุมการบริหารจัดการภายในของรัฐสภา มีบางประเทศที่ชี้ให้เห็นว่ารัฐสภามีระบบการควบคุมอย่างเดียวคือการควบคุมภายใน และในบางประเทศระบบการควบคุมภายในขึ้นอยู่กับหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้น หรือหน่วยงานที่ดูแลด้านการคลัง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม สำหรับบางประเทศที่ไม่มีระบบการควบคุมภายในของรัฐสภา ผู้ตอบแบบสอบถามได้ชี้แจงว่าเหตุผลที่ไม่มีการจัดตั้งกลไกการควบคุมภายในเนื่องจากมีระบบการควบคุมจากภายนอกซึ่งนับว่าเพียงพอแล้ว (ออสเตรีย เอสโตเนีย

ไอซ์แลนด์ นอร์เวย์) หรือเนื่องจากเห็นว่างบประมาณของรัฐสภาอยู่ภายใต้ความดูแลรับผิดชอบของ
กระทรวงการคลังอยู่แล้ว (เซอร์เบีย)

นอกจากนี้ บางประเทศได้กล่าวถึงระบบการควบคุมจากภายนอกด้านการบัญชีและการ
การเงินที่มีอยู่ ซึ่งได้มีการดำเนินการโดยกระทรวงการคลัง (ญี่ปุ่น)หรือโดยองค์กรชำนาญพิเศษ ซึ่งการ
ควบคุมดังกล่าวนี้ดำเนินการโดยเป็นไปตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ (ญี่ปุ่น สโลเวเนีย)

การนำเสนอเรื่อง การจัดประชุมครั้งต่อไป (มีนาคม - เมษายน 2553) โดย
นายพิฑูร พุ่มหิรัญ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรของไทย

นายพิฑูร พุ่มหิรัญ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้กล่าวเชิญชวนสมาชิกสมาคม
เลขาธิการรัฐสภาเข้าร่วมการประชุมสมาคมฯ ประจำปี 2553 ซึ่งประเทศไทยจะเป็นเจ้าภาพ
จัดการประชุม ระหว่างวันที่ 27 มีนาคมถึงวันที่ 1 เมษายน 2553 ณ กรุงเทพฯ พร้อมกับการประชุม
สหภาพรัฐสภา ครั้งที่ 122 และได้นำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประชุม สำคัญโดยสรุปมีดังนี้

ข้อมูลประเทศไทย ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย มีชื่อเสียงในด้าน
การนวดแผนโบราณ ผ้าไหม อาหารและแหล่งช้อปปิ้ง ลักษณะนิสัยของคนไทยมีนิสัยดี เรียบง่าย
ยิ้มแย้มแจ่มใส และดำเนินชีวิตโดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ

การต้อนรับที่สนามบิน ผู้เข้าร่วมประชุมจะต้องถือหนังสือเดินทางที่ยังไม่หมดอายุและ
ได้รับการตรวจลงตราที่สมบูรณ์ก่อนเดินทางในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การตรวจลงตรา ณ ช่องทาง
อนุญาตของด่านตรวจคนเข้าเมือง ได้จัดไว้ ณ ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิเพื่อความสะดวกของผู้เข้าร่วม
ประชุม

สถานที่จัดประชุมและสถานที่พัก การประชุมจัดขึ้นที่โรงแรมเซ็นทารา แกรนด์ และ
ศูนย์การประชุมกรุงเทพฯ เซ็นทรัลเวิร์ล ส่วนโรงแรมที่พักมีอยู่หลายแห่ง ตั้งอยู่ไม่ไกลจากที่ประชุม
โดยมีตั้งแต่ระดับสามดาวจนถึงห้าดาว

การเดินทาง จะมีรถรับส่งผู้เข้าร่วมประชุมทั้งเที่ยวมาและเที่ยวกลับ รวมทั้งรถรับส่งจากโรงแรมไปยังสถานที่จัดการประชุมตลอดระยะเวลาที่มีการประชุม

สำหรับรายละเอียดข้อมูลอื่น ๆ สามารถสอบถามเพิ่มเติมได้ที่ศูนย์ประชาสัมพันธ์ของประเทศไทยซึ่งจัดขึ้นที่ชั้น 1 อาคาร CICC

นอกจากนี้ เลขานุการสภาผู้แทนราษฎรได้นำเสนอสปอตประชาสัมพันธ์ของนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีและนายชัย ชิดชอบ ประธานรัฐสภา เพื่อเชิญชวนสมาชิกสมาคมนักข่าวร่วมการประชุมฯ ครั้งต่อไป ซึ่งประเทศไทยจะเป็นเจ้าภาพในปี 2553

การนำเสนอเกี่ยวกับกิจกรรมของสหภาพรัฐสภา โดย นาย Martin Chungong

สหภาพรัฐสภาเป็นองค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศสำหรับรัฐสภาทั่วโลกซึ่งได้มุ่งเน้นการเจรจาเพื่อเสริมสร้างสันติภาพและความร่วมมือระหว่างประชาชนตามระบอบประชาธิปไตย สหภาพรัฐสภาดำเนินการโดยมีวัตถุประสงค์หลัก 4 ประการ ได้แก่

- 1) ส่งเสริมให้มีการติดต่อ ความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างสมาชิกรัฐสภาทั่วโลก
- 2) เป็นเวทีในการอภิปรายประเด็นปัญหาระหว่างประเทศเพื่อร่วมกันหาแนวทางในการแก้ปัญหา
- 3) ส่งเสริมและปกป้องสิทธิมนุษยชนซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา
- 4) เสริมสร้างความรู้และความเข้าใจในการปฏิบัติงานขององค์กรระหว่างประเทศและรัฐสภาทั่วโลก

สหภาพรัฐสภาได้มีการดำเนินงานเพื่อตอบสนองต่อการพัฒนาประชาธิปไตย การปกป้องสิทธิมนุษยชน และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของบุรุษและสตรี อาทิ การจัดให้มีการฝึกอบรมและประชุมสัมมนาในเรื่องต่างๆ แก่รัฐสภาทั่วโลก การสนับสนุนให้มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยรองรับการทำงานของรัฐสภา และการเสริมสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ เช่น รัฐสภานานาชาติ องค์กรสหประชาชาติ (United Nations) และองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organisation for Economic Co-operation and Development: OECD) เป็นต้น

สำหรับกิจกรรมและการประชุมที่สำคัญของสหภาพรัฐสภาที่จะจัดขึ้นในปี 2552 ได้แก่ การประชุมรัฐสภาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศโลก ปี 2552 (The World e-Parliament Conference 2009) ซึ่งเป็นการประชุมที่จัดขึ้นโดยสหภาพรัฐสภา ร่วมกับสหประชาชาติ สภาผู้แทนราษฎรสหรัฐฯ และศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภาโลก ระหว่างวันที่ 3-5 พฤศจิกายน 2552 ณ สภาผู้แทนราษฎรสหรัฐฯ กรุงวอชิงตัน ดี ซี นอกจากนี้ ยังมีการประชุมสัมมนา เรื่องบทบาทของรัฐสภาในการส่งเสริมสันติภาพระยะยาวในแถบภูมิภาคเกรตเลกส์ (Contribution of Parliaments to Long-Term Peace in the Extended Great Lakes Region) ซึ่งเป็นการประชุมสัมมนาที่จัดขึ้นร่วมกันระหว่างรัฐสภาเคนยา สหภาพรัฐสภา และศูนย์ควบคุมประชาธิปไตยของกองทัพ (Centre for the

Democratic Control of Armed Forces) ระหว่างวันที่ 7-9 ธันวาคม 2552 ณ ศูนย์การประชุมนานาชาติ กรุงไนโรบี เคนยา

6. ร่างระเบียบวาระในการประชุมครั้งต่อไป

หัวข้อที่จะนำบรรจุในระเบียบวาระการประชุมครั้งต่อไป ณ กรุงเทพฯ ในปี 2553 มีดังนี้

- การอภิปรายทั่วไป เรื่อง “การแสดงความเห็นของสมาชิก (และผู้มาเยือน) ในระหว่างการประชุม และข้อบังคับการประชุม” โดย ดร. Ulrich Scholer รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเยอรมนี

- การอภิปรายทั่วไป เรื่อง “การทำงานของคณะกรรมการนอกเหนือขอบเขตของรัฐสภา” โดย นาย Marc Bosc รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรแคนาดา

- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “กระบวนการสะท้อนตัวเองด้านรัฐสภาในสภาผู้แทนราษฎรเนเธอร์แลนด์” โดย นาง Jacquelin Biesheuvel-Vermeijden เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเนเธอร์แลนด์

- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “ที่ประชุมสภาในรูปครึ่งวงกลมในศตวรรษที่ 21” โดย นาง Adelina Sa Carvalho อดีตประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภา และเลขาธิการรัฐสภาโปรตุเกส

- การนำเสนอประเด็นอภิปราย เรื่อง “บทบาทของเจ้าหน้าที่รัฐสภา” โดย นาย Marc Bosc รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรแคนาดา

- การพิจารณาแก้ไขข้อบังคับ

- หัวข้อใหม่ในการอภิปรายและร่างระเบียบวาระการประชุมครั้งต่อไปที่นครเจนีวา ปี 2553

7. ผลการเลือกตั้งตำแหน่งกรรมการบริหาร แทนตำแหน่งที่ว่าง 1 ตำแหน่ง

ในการเลือกตั้งตำแหน่งกรรมการบริหารแทนตำแหน่งที่ว่าง 1 ตำแหน่ง ผลปรากฏว่า นาย Alain Delcamp เลขาธิการวุฒิสภาฝรั่งเศส ได้รับเลือกเป็นกรรมการบริหาร โดยไม่มีผู้สมัครอื่นลงสมัครชิงตำแหน่งในครั้งนี้

8. การประชุมร่วมระหว่างสหภาพรัฐสภาและสมาคมเลขาธิการรัฐสภาเรื่อง “การประเมินรัฐสภา: วัตถุประสงค์ วิธีการ ผลลัพธ์และผลกระทบ” (Evaluating Parliament: Objectives, Method, Results and Impact)

การประชุมเรื่อง “การประเมินรัฐสภา: วัตถุประสงค์ วิธีการ ผลลัพธ์และผลกระทบ” จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเวทีในการอภิปรายเกี่ยวกับแนวทางที่หลากหลายในการประเมินรัฐสภา การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และความเข้าใจเกี่ยวกับผลลัพธ์และผลกระทบจากการประเมิน โดยมีกลุ่มเป้าหมายได้แก่ สมาชิกรัฐสภา เลขาธิการรัฐสภา และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดทิศทางในดำเนินงานของรัฐสภาในอนาคต

การประชุมเริ่มขึ้นโดยมีนาย Anders B. Johansson เลขาธิการสหภาพรัฐสภา และนาย Hafnaoui Amrani ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภาเป็นประธานในพิธีเปิดการประชุม หลังจากนั้น ได้มีการอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านรัฐสภาระหว่างกัน โดยนาย Scott Hubli จากสถาบันส่งเสริมประชาธิปไตยระหว่างประเทศ (National Democratic Institute for International Affairs: NDI) สหรัฐฯ ได้นำเสนอเรื่อง การสำรวจช่องว่างระหว่างอำนาจของรัฐสภาและการนำไปปฏิบัติ โดยศึกษาเฉพาะกรณีโคลัมเบีย กัวเตมาลา เปรู และเซอร์เบีย ซึ่งผลการศึกษาพบว่าช่องว่างระหว่างอำนาจของรัฐสภาและการนำไปปฏิบัติจะมากหรือน้อยแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับลักษณะงานด้านรัฐสภา เช่น การเป็นผู้แทนประชาชน การออกกฎหมาย การตรวจสอบ และการพิจารณางบประมาณ เป็นต้น

จากนั้น ได้มีการนำเสนอเกี่ยวกับวิธีและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินฯ โดยนาย David Beetham จากสหภาพรัฐสภาได้นำเสนอในเรื่อง การประเมินด้านรัฐสภา: เครื่องมือในการประเมินตัวเองของรัฐสภา (Evaluating Parliament: A Self-Assessment Toolkit for Parliaments) โดยมีกรอบในการประเมิน 6 ข้อ ได้แก่ 1) การเป็นผู้แทนของรัฐสภา 2) การตรวจสอบฝ่ายบริหาร 3) ความสามารถในการดำเนินนิติบัญญัติของรัฐสภา 4) ความโปร่งใสและเข้าถึงได้ของรัฐสภา 5) ความเชื่อถือได้ของรัฐสภา 6) ความเกี่ยวข้องของรัฐสภาในนโยบายระหว่างประเทศ

นาย Andrew Imlach จากสมาคมรัฐสภาแห่งคอมมอนเวลธ์ (Commonwealth Parliamentary Association: CPA) ได้นำเสนอในหัวข้อ การเปรียบเทียบแนวทางการประเมินตัวเองด้านนิติบัญญัติตามแนวทางประชาธิปไตย (CPA Benchmarks for Democratic Legislatures Self-Assessment Guidance Note) โดยมีวิธีการเปรียบเทียบการประเมินตัวเอง ดังนี้ 1) พิจารณาว่ารัฐสภาได้กำหนดเป้าหมายในช่องที่กำหนดให้เป็นมาตรฐานหรือไม่ 2) ประเมินคำตอบ เช่น การให้คะแนนตั้งแต่ระดับหนึ่งถึงระดับห้าหรืออาจเป็นการให้คะแนนในรูปแบบอื่น เช่น โดยการให้คะแนนสูงสุดเรียงตามลำดับความสำคัญ เป็นต้น

นาง Françoise Fassiaux สมาชิกรัฐสภาเบลเยียมซึ่งเป็นผู้แทนจากประชาคมผู้ใช้ภาษาฝรั่งเศสในเบลเยียม และสมาชิกสภาที่ปรึกษาผู้ใช้ภาษาฝรั่งเศส (AFP) ได้กล่าวถึงการประเมินตัวเองด้านประชาธิปไตยในรัฐสภา โดยมีหัวข้อหลักในการประเมินที่สำคัญ อาทิ การเลือกตั้งและสถานภาพของสมาชิกรัฐสภา สิทธิและหน้าที่ของรัฐสภา หน่วยงานของรัฐสภา รัฐสภาและการสื่อสาร เป็นต้น ทั้งนี้ ผลจากการประเมินจะนำไปสู่การสร้างแนวทางในการปฏิบัติที่ดีเพื่อส่งเสริมประชาธิปไตยต่อไป

นอกจากนี้ ผู้เข้าร่วมประชุมจากประเทศต่างๆ ได้นำเสนอตัวอย่างในการประเมินตัวเองของรัฐสภาแต่ละประเทศพร้อมแสดงทัศนะในเรื่องต่างๆ เช่น นาย Donald Oliver สมาชิกวุฒิสภาแคนาดา ได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับรูปแบบการประเมินตัวเองในเชิงเปรียบเทียบตามมาตรฐานของสมาคมรัฐสภาแห่งคอมมอนเวลธ์ (CPA) ที่รัฐสภาแคนาดาเป็นสมาชิก โดยเห็นว่าคำถามในบางประเด็นไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่เป็นอยู่ อาทิ การเปรียบเทียบในเรื่องข้อบังคับการประชุมซึ่งไม่มีในรัฐสภาแคนาดา เป็นต้น ในขณะที่นาย Oum Sarith เลขาธิการวุฒิสภากัมพูชา ซึ่งได้มีการประเมินตัวเองเพื่อหาจุดอ่อนและจุดแข็งของวุฒิสภากัมพูชา เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการปฏิบัติงานด้านรัฐสภา กล่าวว่า ได้รับความสำเร็จจากการประเมินในครั้งนี้เนื่องจากได้ยึดหลักปฏิบัติตามวิธีการและขั้นตอนที่ระบุใน “คู่มือการประเมินตัวเองของรัฐสภา ปี 2551” และเอกสารเรื่อง “รัฐสภาและประชาธิปไตยในศตวรรษที่ 21” ซึ่งจัดทำโดยสหภาพรัฐสภา นอกจากนี้ ได้มีผู้แทนจากประเทศต่างๆ ร่วมนำเสนอกรณีศึกษาของแต่ละประเทศ อาทิ นาย Faisal Karim Kundi รองประธานสภาผู้แทนราษฎรปากีสถาน และนาย Francisco Herrero จากสถาบันส่งเสริมประชาธิปไตยระหว่างประเทศ (National Democratic Institute for International Affairs: NDI) ซึ่งให้การสนับสนุนการดำเนินงานของรัฐสภาเพื่อพัฒนาระบบประชาธิปไตย เป็นต้น

9. กิจกรรมอื่นๆ ในการประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภา

งานเลี้ยงรับรองหัวหน้าคณะผู้แทนประเทศต่างๆ โดยเลขาธิการรัฐสภาเกาหลี

ในระหว่างการประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภาในครั้งนี้ นายปาร์ค คี ดอง (Mr. Park Kye Dong) เลขาธิการรัฐสภาเกาหลีได้จัดงานเลี้ยงรับรองหัวหน้าคณะผู้แทนประเทศต่างๆ เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2552 เวลา 18.30 นาฬิกา ณ ห้องรับรอง ชั้น 1 อาคาร CICG โดยมีหัวหน้าคณะผู้แทนจากประเทศสมาชิกสมาคมเลขาธิการรัฐสภา เข้าร่วมงานฯ จำนวน 13 ประเทศ ได้แก่ แอลจีเรีย(สภาที่ปรึกษาแห่งชาติ) ออสเตรเลีย (สภาผู้แทนราษฎร) กัมพูชา (วุฒิสภา) เอธิโอเปีย (สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา) อินโดนีเซีย (สภาผู้แทนราษฎร) มองโกเลีย (รัฐสภา) ปากีสถาน (วุฒิสภา) ฟิลิปปินส์ (วุฒิสภา) รัสเซีย (สภาสหพันธรัฐ) ไทย (วุฒิสภา) ตุรกี (สภาแห่งชาติ) และศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภาโลก ซึ่งในส่วนของวุฒิสภาไทย นางสาวอุตรา อมรฉัตร ผู้แทนเลขาธิการวุฒิสภา และหัวหน้าคณะผู้แทนจากสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ได้เข้าร่วมงานเลี้ยงพร้อมได้ถ่ายภาพที่ระลึกร่วมกับหัวหน้าคณะผู้แทนประเทศต่างๆ ในโอกาสดังกล่าวด้วย

.....

นางอัญธิกา ทองประสม
ผู้อำนวยการกลุ่มงานความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
สำนักงานต่างประเทศ
ผู้จัดทำสรุปรายงานการประชุมฯ